

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

*Allt samverkar till det bästa
för dem som älskar Gud Rom 8:28*

Stort fokus har lagts på att samla barn och unga till undervisning ur Guds ord.

Esther Melo tillsammans med ungdomar från Batey Palavé, Dominikanska republiken.

Missionsrapport från Dominikanska republiken av Karin Vidén sidan 2

Ett glatt budskap till alla!

Text: Karin Vidén

Barnens sång ljuder ut över närområdet där barnmötet pågår. ”Jesu lilla lamm jag är, på sin axel han mig bär.” Ungefär 50 barn i skilda åldrar har samlats på vår syster Soilas gård idag, och de sjunger så att folk som kommer gående på den dammiga grusvägen strax intill stannar upp, och en och annan sjunger också igenkännande med. Äldre, och till synes trötta män i leriga gummi-stövlar och med machetan till hands är på väg hem med dagens fångst och skörd i form av fisk, frukt, rotfrukter eller annat grönt. De vinkar och ler igenkännande.

Några unga kvinnor står på avstånd och vakar över sina minsta som tultat sig fram och tagit plats i barnmötets mitt. Ungdomar vinkar till oss och sjunger med, där de skyndar på stegen till sina kvällskurser i skolan, och utanför den haitiska församlingens kyrkolokal städas det inför kvällens möte ... allt inramat av barnmötets budskap i dag: ”Låt barnen komma till mig!” Det är så välsignat!

Här i Batey Palavé märker vi ännu inte så mycket av att julen är i antågande, förutom en och annan blinkande ljusslinga i något butiksfönster,

I detta erfar vi betydelsen av församlingen och storfamiljen som en varm och välkommande tillflyktsort för den enskilde.

och den ”allmänna” julgranen utanför katolska kyrkan där många fotograferar sina barn och sig själva med granen som bakgrund. För oss här i missionen innebär den annalkande julen en hel del fester och utflykter tillsammans med barn och ungdomar i

skilda åldrar. Det betyder också förhoppning om att kunna ge penninggåvor och matkassar till familjer, och julklappar till förväntansfulla småbarn. Och framför allt har vi ett glatt budskap att ge till ung och gammal – evangelium om Frälsaren Jesus Kristus.

Under hela den bakomliggande höstterminen har stort fokus lagts på att samla barn och unga till undervisning ur Guds ord, givande och spännande samtal om de existensiella frågorna, och pyssel och lek av alla de slag. De senaste veckorna har konspirationsteorier florerat i samhället rörande de 60 Starlinksatelliter som SpaceX nyligen sände upp och som några kvällar här kunde ses som ett starkt gnistrande ”stjärntåg” på det mörka himlavalvet. För oss alla som såg det från ”första parkett” en mäktigt syn!

I flera kyrkor predikades dagarna därefter om detta märkliga och för många så skrämmande, som ett tecken på jordens undergång, och många unga har kommit till

oss med frågor. Att då kunna berätta om satelliter och deras betydelse för att t ex internet ska fungera, är för dem intressant och ny kunskap.

De äldsta ungdomarna har nu i över ett år varje vecka kommit tillsammans med vår syster Esther Melo. Det är ungdomar som har erfarenheter av gatans liv, vissa av både kriminalitet och droger, och som kommit oss mycket nära genom dessa samlingar.

Då något hänt i samhället; en olycka, ett polisinslag, ett dödsfall eller annat, så kommer det upp i samtalen i ungdomsgruppen och Esther kan dels ge vägledning att vara vaksam inför vad man kan hamna i, dels ge Guds ords infallsvinkel på situationen och mana till omvändelse. Mycket värdefulla samlingar detta och fler och fler kommer för att få vara med!

Då det för en tid sedan framkom att droghandeln ökat, lyftes just den frågan och Esther varnade den samlade gruppen. Tystnad lägrade sig och vi insåg att här finns unga människor som bär på

De mindre barnen älskar att sjunga och leka och de äldre får vi ibland ha väldigt djupa samtal med om livet och annat som de tänker på. Gud har en plan med var och en av dem och det viktigaste vi får lära dem är att Jesus älskar dem med en oändlig kärlek.

tunga bördor av hemligheter ... och så var det. Några berättade om sina erfarenheter, om vad de sett och hört, och vad de erbjudits, men några valde att vara tysta med vad de visste. I detta erfar vi betydelsen av församlingen och storfamiljen som en varm och välkomnande tillflyktsort för den enskilde.

Bibelgruppen med Veronica som lärare arbetar med att känna sig hemma i Bibeln, ja helt enkelt grundläggande bibelkunskap. De tränar in bibelböckerna och lär sig memorera versar utantill. De tycker om att sjunga också, och tränar in nya sånger som de sedan sjunger på lördagkvällarnas väckelsemöten då fler och fler samlas.

Sean samlar också en grupp ungdomar till bibelsamtal och trivsam gemenskap, med oli-

ka inslag av allmänbildande kunskap kopplat till Ordet som det finns stort behov av. Det är så värdefullt att få ge dessa unga Guds ord. Den framtid de har vet vi inget

Att ha fått lära känna Bibeln [...] kan längre fram leda till en personlig längtan att få möta Jesus till frälsning.

om, men att ha fått lära känna Bibeln, komma nära böckernas Bok och den kunskap den förmedlar kan längre fram

leda till en personlig längtan att få möta Jesus till frälsning. Det är vår bön och förhoppning! Ett förvandlande frälsningsmöte med Jesus Kristus, som ger framtidshopp trots mänskligt sett många gånger dystert prognos utifrån den tillvaro man lever i.

Varje tisdagkväll samlas församlingen till bibelstudium. Att studera Guds ord tillsammans med syskonen här i Palavé innebär att ca en tredjedel av skaran som samlas inte kan läsa i bibeln även om man har en med sig. Språksvårigheter på grund av att man har den haitiska kreolen som sitt modersmål, eller att man inte kan läsa, är vanligt. Men en grupp ungdomar och ännu några i gemenskapen läser gärna några versar var ur det kapitel som är på tur.

I tisdags läste vi Romarbrevet 14 och Sean Ureña ledde

samtalet då flera av syskonen till att börja med delade sina tankar och frågor som väcktes vid läsningen. Därefter följde en underbar och klagörande undervisning om "plikten mot den som är svag i tron". Även de unga som var med lyssnade koncentrerat.

Det var Nicholas Vidén som tidigare i år inledde denna bibelstudieform som kommit att bli mycket omtyckt och uppskattad bland syskonen.

Med denna hälsning från Missionsfältet i Dominikanska republiken önskar vi Middnattsropets läsare en God Jul i sann glädje och utgivande kärlek, och ett Gott Nytt År med hoppet om Jesu snara tillkommelse levande!

Tack också för all omsorg om missionsarbetet genom förbön och gåvor! ■

Stöd Maranataförsamlingens mission

PG 44 10 05 - 6 Swish: 123 155 15 71

Evangelium – det glada budskapet

Text: Berno Vidén

Julen är för många en högtid av glädje och gemenskap. Men samtidigt finns det fler och fler människor som genomlider helgerna i djup ensamhet, och orsakerna därtill kan vara många. Många bävar inför festligheterna med vetskapen om att alkoholen då flödar med resultatet att mamma och pappa förlorar sans och vett. Barn och unga far illa, och det som skulle vara familjens helgd förvandlas till mörker och kaos.

Oavsett vilka omständigheter vi kan tänkas befinna oss i så finns det en sann glädje och frid i namnet Jesus. Bibeln berättar målande om hur ett möte med Jesus kan förvandla en människas liv från grunden. Det finns inget mörker som inte det himmelska ljuset rår på.

Jesu födelse förutsades av flera av bibelns författare. Exempelvis beskriver profeten Jesaja händelsen som när ett nattsvart, ångestfyllt mörker får ge vika:

- Det folk som vandrar i mörkret ska se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land ska ljuset stråla fram.

Vidare beskrivs hur tunga ok av bördor bryts sönder, och plågor försvinner:

- För ett barn blir oss fött, en son blir oss given.

Citerade verser brukar vanligtvis läsas under våra julhögtider, men faktum är att de talar om en verklighet som håller att bygga hela sitt liv på. Glädjen över att få uppleva befrielse från plågor genom namnet Jesus är ett hoppfullt och hållbart budskap i en alltmer söndertrasad värld.

Jesus kom med befrielsens budskap men genom den här världens hat fördes

han bort för att dödas på avrättningsplatsen Golgata, utanför Jerusalem. Genom hans död hände något otroligt stort. Bibeln lär att Jesus i sin kropp bar våra synder upp på korsets trä. Han tog hela mänsklighetens synd på sig. Samma profet som ovan, förutsäger Jesu död på ett mycket talande sätt:

- Han var föraktad och övergiven av människor --- Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder.

Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade Herren på honom. Han blev misshandlad, men han ödmjukade sig och öppnade inte sin mun. --- Som ett lamm som förs bort för att slaktas, som ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun.

Jesus dog och begravdes men döden kunde inte behålla honom. På tredje dagen blev Jesus återigen levande, och löftet till alla som tror på honom är ett evigt liv; en Guds gåva till mänskligheten. Denne Jesus ska snart komma igen, han som är: *Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste.*

På Golgata lades grunden för en ny gemenskap. Vi kan läsa i Apostlagärningarna hur Jesu lärjungar kom tillsammans på ett helt nytt sätt: - *Alla de troende var tillsammans och hade allt gemensamt.* Man delade allt i en innerlig gemenskap där Jesus fanns i centrum. Motivation och inriktning att sprida evangelium till alla människor brann nu i lärjungarnas hjärtan:

- Hjälp dina tjänare att frimodigt förkunna ditt ord, genom att du räcker ut din hand och låter helande, tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn.

Mitt i Jerusalems sjudande stadsliv fanns nu en plats som präglades av frid och glädje, en tillflyktsort för jagade människor. Det var församlingen:

- Hela skaran av dem som kommit till tro var ett hjärta och en själ, och ingen kallade något av det han ägde för sitt utan de hade allt gemensamt. Med stor kraft bar apostlarna fram vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över dem alla.

Det är detta budskap om frid vi önskar förmedla till dig som läser dessa rader. Låt Jesus få bli Herre i ditt liv. Han och ingen annan kan utplåna synden och skapa ett nytt hjärta. Jesus, Guds sons blod renar från all synd.

Maranata – Du, vår Herre kom!

Vi vill hälsa våra läsare välkomna att besöka oss. Som Midnattsropet informerat om tidigare så har församlingen lämnat Ballsta i Bromma. Kvar i Stockholm finns storfamiljen i Skälby (Järfälla) som bas. Övriga platser dit syskon från församlingen flyttat är Gullspång i Västra Götaland och Långshyttan i Dalarna. På hemsidan www.maranata.se finns mötestider och adresser under Möteskalendern.

Maranataförsamlingen önskar alla läsare en välsignelserik helg och ett nytt år med målinriktad tjänst för vår Herre Jesus Kristus. Vår önskan är att fortsätta sprida budskapet om frälsning och försoning – till dess att han kommer! ■

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se, www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma

Gåvor till Midnattsropet förmedlas genom

Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Storfamiljen

Undervisning av Arne Imsen från 1976

Med viss rätt kan det påstås att begreppet "Maranata" på ett särskilt vis introducerades i vårt land för snart 60 år sedan – år 1960. Detta fick nämligen då konkreta förutsättningar i och med att Arne Imsen flyttade från Stockholm till Örebro för att gå in i uppgiften som föreståndare för Örebro Fria Församling. Det var också året då tidningen Midnattsropet gav ut sitt första nummer. Många andra personer var på det stadiet i rörelse för att på något vis bereda utrymme för Maranataväckelsen – en kontroversiell väckelse, som föddes fram under både stora och små strider, och med ett stort ämne i fokus: parusin – Jesu tillkommelse.

Under 1970-talet höll Arne Imsen en rad grundläggande bibelstudier om urkristen församlingsgemenskap. Många bröt upp från sitt sociala sammanhang med arbetsliv, fackförening och subventionsberoende kyrkor. Några familjer tog sina barn ur den statliga skolan, och började driva hemundervisning. En kärntrupp i församlingen byggde upp gemensamma företag under den gemensamma

benämningen Pilgrimstjänst – storfamiljernas småföretag. Det fanns bagerier, hotellrörelse, jordbruk, varubuss, städning. Visionen var att frigöra sig från den kravmentalitet och karriärjakt som kännetecknar välfärdssamhället.

Som det en gång skrevs i en principdeklaration för församlingen:

- Dikterade av teologiska, psykologiska och etiska synsätt, har vi valt att radikalt sänka vår konsumtion och privata materiella standard för att tillbedja, leva och arbeta tillsammans med varandra i kamp mot tidens förödande kravmentalitet och osolidaritet. Vi eftersträvar att vara levande och fungerande storfamiljer till kärnfamiljernas beskydd och aktiva små missionscenter för samaritjtjänster utanför samhällets bidrags- och subventions-system.

Här publiceras ett föredrag som Arne Imsen höll under sommarkonferensen 1976, som hade mottot "Församlingen – Kristi kropp i tiden, återupprättad för tjänst och uppräckelse". Det publicerades ursprungligen i Midnattsropet nr 11 och 12 samma år.

Storfamiljen är ingen modern idé, utan den äldsta och mest riktiga samlevnadsformen som existerar. Det onormala är det vi ser ta form när människor lämnar landsbygden och drar ihop sig till tätorterna.

Där i stadsmiljön isoleras de, bryts ner, utplånas som individer och förvandlas till massmänniskor. Vi skall komma ihåg att det absolut mest normala och ursprungliga är storfamiljen, och det mest onormala och onaturliga som existerar är storfamiljens motsats – alltså storstaden, stadsmiljön, urbaniseringen och sammantrytningen i stora bostadsområden. Och alltsammans är ju ett resultat av materialistiskt tänkande, ett sökande efter materiella tillgångar, ett försök att

komma undan det mödosamma arbetet och slitet. Ett försök att lösa problemen och rationalisera sin tillvaro.

Detta har fört med sig en mycket besynnerlig och onaturlig människotyp. Man märker dem på gatorna, i skolor och på arbetsplatser. Den människotypen finns också i de kristna församlingarna. Utvecklingen leder ju fram till den mycket onormala situationen att människor isoleras och har allt svårare att hitta gemenskap.

Långt till varandra

I de stora församlingarna som har uppstått under väckelseperioder, är situationen den att bara ett litet fåtal har någon kontakt med varandra. Vi märker tendensen till kottier som det är närmast omöjligt att komma in i.

Sjuka människor kan ligga i månader utan att någon får veta det. I vår tid är sådana ting möjliga. Vi har ofta väldigt långt till människor, till och med dem som vi bett till Gud för. Få människor förstår att vår uppgift är att ta vård om och hjälpa varandra. Vi är fostrade på ett felaktigt sätt.

Den kristendom vi ser idag, är född under tider då det inte fanns överflöd i något skåp. Den kom till under tider då man med djupt allvar bad: "Giv oss idag vårt dagliga bröd", därför att då fanns inga fonder eller resurser för morgondagen. Född under tider av stor nöd, var man beroende av varandras stöd.

Men detta allvar har gått förlorat. Vi behöver det inte längre, därför att det finns en utsträckt och hjälpsam arm överallt. Dessutom har det ingått i vårt medvetan-

de att det är samhällets självklara plikt att vårda sig om medborgarna. Församlingen kommer i andra eller tredje hand.

Vi kan konstatera att allt som har med herdesinne och vårdande uppgifter att göra, har suspenderats i så stor utsträckning, att vi räknar med att samhällets offentliga institutioner ska fungera. Men det är ju klart att vår primära uppgift är att ta hand om varandra. Vad som först borde ske när någon drabbas på något sätt, är att församlingen blir informerad. Då skulle ropet stiga: ”Bed för mig! Nu måste ni komma, äldstebröder! Vi måste göra någonting för att lösa den här situationen!”

Vi brukar istället säga så här: ”Gå till rättshjälpen, du får gratis advokat”, eller ”Gå till läkarmottagningen, du har rätt till fri sjukvård”, osv. Ja, samhällsvården är i och för sig inte ond, men resultatet har blivit att människor avtrubbas. Skolan

nererade mänsklighets stora gud. Utvecklingen är inte avgränsad till ett system i världen. Den har inte med kapitalismen eller kommunismen att göra. Om vi ersätter kommunismen med kapitalismen eller kapitalismen med kommunismen, så skulle inte förhållandena förändras. Även om det skenbart ser ut som om de politiska maktblocken befinner sig i konflikt med varandra, så rör de sig tillsammans i samma riktning, och åstadkommer exakt samma resultat.

Säljer oss åt systemet

Det är inte i första hand det politiska systemet jag nu talar om, utan den nya människotypen, vars mest framträdande egenskap är egoismen. Den till religion uppodlade egoismen och självisheten kommer inte att övervinnas. Med olika psykiska eller fysiska medel kommer man bara att reducera dess värsta ska-

Vi kan konstatera att allt som har med herdesinne och vårdande uppgifter att göra, har suspenderats i så stor utsträckning, att vi räknar med att samhällets offentliga institutioner ska fungera. Men vår primära uppgift är att ta hand om varandra.

har åstadkommit resultat med bistånd av passiva föräldrar, som naturligtvis upplever det som en stor tillgång att samhället erbjuder utomordentliga möjligheter för båda föräldrarna att vara ute i förvärvslivet för att skapa sig ekonomisk utkomst med hög standard.

Vi har ett kulturklimat som är helt omänskligt. Och vi är själva med och bygger upp det, genom vår passivitet och vår underlåtenhet att med vårt eget liv som insats protestera emot det. I det här kulturklimatet existerar krafter som arbetar med ett långsiktigt mål: att förvandla oss var och en till exponenter, lydiga redskap och verktyg i den makts händer som så småningom ska terrorisera hela mänskligheten.

Den mänskliga produkten måste skapas för att systemet ska fungera när världshärskaren tar sin plats som denna dege-

verknningar. Lyssna på parollerna i svensk valrörelse! Eller se vad som sker vid presidentvalet i Amerika, eller vad som sker på andra platser på jorden. Vi ser hur dessa krafter, nationellt och internationellt, opererar på alla plan. De för utvecklingen fram emot exakt samma resultat.

Det allvarligaste i den här processen är att allt eftersom vi säljer oss åt systemet, så förvandlas också systemet. Vi säljer vår personliga frihet för fredens skull. Vi vill leva under fredliga förhållanden och frid, och så säljer vi bitvis vår övertygelse och personlighet för att få fred på arbetsplatsen, fred med grannarna och alla onda makter. Under tiden som vi gör det, förvandlas vi successivt till likhet med den världsordning som nu råder och som får ett alltmer totalitärt grepp över människorna.

Via institutionerna

Den förslavade människan måste bedja och vädja till makterna för sin existens. Det märks på det fackliga engagemanget. Man säger så här: Jag måste vara med för att överhuvudtaget kunna rädda min existens och mitt arbete. Då har man alltså bejakat att fackföreningen är totalitär och kräver sin tribut. Det finns inte ett enda område som står oberört, och fackengagemanget gäller naturligtvis lika mycket arbetstagare som arbetsgivare. De kan inte nå varandra direkt, utan måste nå varandra genom institutioner. Vi är alltså inne i en ohyggligt intensiv klasskamp, som idag förs med slipade vapen.

Det är likadant med vår förutsättning att göra karriär. Vi måste uppge någonting av vår personlighet för att komma framåt. Inget område är undantaget. Insatsen är så total, så den sker på bekostnad av min personlighet. Situationen idag är nämligen den att det finns ingen som överhuvudtaget kan leva ett liv i överensstämmelse med Nya testamentets ideal, om han samtidigt ska tillgodose de lojalitetskrav som samhället ställer på sina innevånare.

Tid till tjänst

Detta är tydligt på punkter där vi från början måste kapitulera. Ska jag klara den prestation som detta samhälle kräver av mig, har jag inga möjligheter att samtidigt delta i församlingens inre liv. Det gäller disponeringen av tiden. Vi säger att vi har mer fritid nu än tidigare. I och för sig är det riktigt, om vi ska bedöma det i antal timmar. Vi är i produktionen ett mindre antal timmar nu än förr.

Men det är en sak som vi samtidigt glömmer: Vad är det för slag av produktion vi är inne i? Är vi som människor överhuvudtaget biologiskt skapade för industrialismen? Har vi överhuvudtaget några förutsättningar att klara av de krav som industrialismen ställer på sina offer? Är det vi som ska formas om, eller är det industrierna som ska formas om?

Kanske arbetar vi mellan sju och fem varje dag. Men hur är det sedan med vår fritid? Det hade kanske varit bättre om vi arbetade under andra förhållanden och villkor mellan sex på morgonen och sju på kvällen, eftersom den oerhörda prestation, kraftuttömning och psykiska påfrestning som industrialismen medför är så krävande, att vi urholkas som personligheter.

Vi är inte födda varken för eller till

Vi vill leva under fredliga förhållanden och frid, och så säljer vi bitvis vår övertygelse och personlighet för att få fred på arbetsplatsen, fred med grannarna och alla onda makter. Under tiden som vi gör det, förvandlas vi successivt till likhet med den världsordning som nu råder.

maskiner. Det är en sak när de här tingen blir tjänare åt oss; en annan sak när vi förvandlas till dess slavar.

Det finns ingen möjlighet för oss att klara påfrestningarna och samtidigt fungera som kristna. Därför måste vi välja, för vi kommer att bitvis sälja vår kropp och vår tid åt samhällets totalitära anspråk. Då gäller det inte bara vår fysiska och vår psykiska kraft, utan också våra ideella och religiösa insatser.

Ett faktum är: vi har mera fritid nu. Men vad fyller vi fritiden med? Vi säger att vi har ett så hårt arbete att vi måste rekreera våra kroppar. Vad gör vi då? Vi sätter oss i bilen och åker land och rike runt, eller så åker vi till vår sommarstuga. Vi har vår båt eller täppa som vi ska vårda. Sammantaget blir ju detta egentligen ett slitsamt arbete, och en mer eller mindre meningslös fritid.

När vi ska ge Gud något, blir det eventuellt söndag förmiddag eller söndag kväll till ett möte. Det är ju självklart att i en sådan ohygglig karusell måste människan fullständigt brytas ner och en helt ny människotyp byggas upp.

De bibliska idealen

I Bibeln ser vi de kristna idealen. Det är att vända fullständigt upp och ner på hela systemet och gå in under helt andra villkor. Det är då den konflikt vi talat om inställer sig. I Apostlagärningarnas andra kapitel heter det:

- Och ständigt, var dag, voro de endröktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud (Apg 2:46).

En kristen människa som ska utvecklas normalt, behöver daglig kontakt med troende syskon. Och det av två skäl. För

det första behöver hon fostras. För det andra, är det hennes uppgift vara med och fostra andra. Ingen kan fungera ensam och allena. Alla behöver kontakt och bönegemenskap. Inte ens det enskilda andaktslivet kan på något vis ersätta den. Alla behöver gemenskap som är förenad med ett offer om man ska utvecklas normalt. Att ta kontakt med en broder eller syster innebär att avstå någonting utav egen komfort. Det är ett offer. I och för sig kanske man inte skulle behöva det. Tron skulle kanske inte ta skada utan den här kontakten. Men offerlivet skulle göra det. Vi behöver ta den kontakten för att lära oss offra någonting för gemenskapen. Vi behöver det inte bara för att uppbyggas, utan för att uppbygga. Här börjar det kristna livet. Vi behöver daglig kontakt med någon som beder och bryter brödet.

Får vi inte kontakt med troende syskon, så kommer vi att etablera religiösa kontakter med andra människor, och de kommer att utöva inflytande på oss.

I Apostlagärningarnas sextonde kapitel finns ett strålande exempel på hur det fungerade under andra förhållanden än det vi lever i:

- De svarade: "Tro på Herren Jesus, så bliver du med ditt hus frälst." Och de förkunnade Guds ord för honom och för alla dem som voro i hans hus. Och redan under samma timme på natten tog han dem till sig och tvådde deras sår och lät strax döpa sig med allt sitt husfolk (Apg 16:31-33).

Paulus och Silas kom genom fångvaktaren in i en storfamilj. Hela storfamiljen blev frälst. Den blev därmed en husförsamling, bestående av föräldrar, barn – förmodligen barn i mogen ålder - och tjänare eller trälar.

Det finns ett exempel till i samma kapitel:

- På sabbatsdagen gingo vi utom stadsporten, längs med en flod, till en plats som gällde såsom böneställe. Där satte vi oss ned och talade med de kvinnor som hade samlats dit. Och en kvinna som "fruktade Gud", en purpurkrämerska från staden Tyatira, vid namn Lydia, lyssnade till samtalet; och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon aktade på det som Paulus talade. Och sedan hon jämte sitt husfolk hade låtit döpa sig, bad hon oss och sade: "Eftersom I ansen mig vara en kvinna som tror på Herren, så kommen in i mitt hus och stannen där." Och hon nödgade oss därtill (Apg 16:13-15).

Här har vi läst om två storfamiljer. Det gällde för det första purpurkrämerskan Lydia och de kvinnor som samarbetade med henne. De var hennes husfolk, anställda i hennes företag. Hon hade utövat ett gott inflytande på sina anställda. De följde med henne till hennes böneställen och tillsammans bildade de en bönegrupp.

Så kom Paulus och Silas dit och Paulus undervisade om frälsningens väg. När hon tog emot Gud var det självklart att alla de andra skulle göra det.

För det andra läste vi om fångvaktaren. Han var ledare i sitt hem. Han hade barn och tjänare. Den dag han kom till tro på Gud i den storfamiljen, så lämnade sig

Vad ska vi då göra när Skriften ställer upp ett ideal: "ständigt var dag"? Ska vi acceptera den moderna livsfilosofin och kapitulera för de krav som samhället ställer på oss, eller ska vi sträva efter att närma oss de urkristna idealen?

hela familjen och alla tjänare åt Gud. Så ser vi att just storfamiljerna blev basen för evangelii framgång i Europa. Det började i storfamiljen och fortsatte sedan vidare.

Vi behöver inte gå till Bibelns tid för att se detta, vi kan jämföra med vad som skedde i väckelsernas genombrott i vårt land för 100-150 år sedan.

När vi idag vänder oss emot vissa ting, gör vi det därför att vi har felaktiga mo-

När en i de här stora familjerna blev frälst, så påverkades samtidigt hundratalet andra redan nästa morgon.

Vilka prestationer måste en modern människa göra för att exempelvis på en dag nå 100 personer? Ja, hon kanske umgås med tio gånger fler människor, dvs i betydelsen ser, går förbi eller hälsar på människor. Hon kan möta i sitt liv tio gånger flera, men når dem aldrig, inte ens om hon har tre gånger så mycket tid till sitt förfogande att evangelisera.

många i minnet gå veckor tillbaka i tiden för att erinra sig det. Vad ska vi då göra när Skriften ställer upp ett ideal: *ständigt var dag*? Ska vi acceptera den moderna livsfilosofin och kapitulera för de krav som samhället ställer på oss, eller ska vi sträva efter att närma oss de urkristna idealen?

På verkstadsgolvet

Idealet är att flera bor tillsammans, helst i samma hus, så de ständigt kan mötas, umgås och bedja tillsammans. Det bibliska idealet är att bilda en storfamilj.

Idag är situationen sådan att vi bor spridda runt omkring i satellitstäder. Inne i centrum har vi ordnat en lokal, ett kulthus. Så åker vi från olika platser till kulthuset på söndag förmiddag för att lyssna till predikan och kanske också en och annan gång delta i en brödsbrytelse. En sådan lokal har inte förutsättning att bli något annat än en institution, som får fungera i stället för oss. Den blir en faderinstitution – en dålig ersättning för de ideal som Skriften ställer upp.

Detta är rätt bekvämt och behagligt. Vi slipper offret med den personliga kontakten. Vi slipper ta kontakt med människor som kanske är vrånga och vresiga, och vi behöver inte lämna ut oss.

Så här kan vi hålla på år efter år, och varenda en av oss vet att det är fel. Det är en eftergift och uttryck för resignation, därför att vi genom detta deklarerar att det inte finns möjligheter övervinna svårigheterna.

Naturligtvis ska vi inte överge möteslokalen i centrum. Men idealet är inte att vi har enbart en möteslokal. När Paulus kom till Korint, sökte han sig till hantverkare som hade samma yrke som han. Observera, han kom inte dit som predikant utan som hantverkare. Det var då han mötte Priscilla och Akvila, som inte var troende vid det tillfället. De första han vann för Gud i Korint var dessa, och dem vann han på verkstadsgolvet. Paulus var tältmakare. Han gjorde tält som han sålde.

Idealet är alltså inte att ha en möteslokal bara, utan en sjudande verksamhet på alla områden. Verksamheten har ju också med existensiella problem att göra. Här utgör verkstäder en naturlig lösning. ”Genom dessa mina händer har jag skaffat nödortfött uppehåll åt mig och åt dem som följer mig”, sade Paulus. Då de troende arbetar tillsammans skaffar man in medel, men samtidigt umgås man med varandra,

Om vårt arbete hindrar oss att dagligen möta nådessyskonen, bör vi ändra vår livsstil. Finns ingen annan möjlighet än att bryta upp från det borgerliga arbetet och gå in under andra arbetsförhållanden, ska vi naturligtvis göra det, för att söka Guds rike först.

deller. Därmed använder vi bibelordet på modeller som Bibeln aldrig hade tänkt sig. När Bibeln exempelvis talar om förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare, så var det ju aldrig meningen att det skulle regleras via en förening och en ombudsman. Därför ska vi vara försiktiga, så att vi inte plockar ut de råd och förmaningar som är givna åt kristna arbetare och arbetsgivare för att få dem att passa in i en situation som vi har skapat.

Samma sak skedde i vårt land. Byarna var uppbyggda efter ett socialt mönster. Byn hade sitt huvud, vanligtvis den äldste, och byn sönderföll i gårdar och släkten. I varje by bodde en eller två släkter. Det var far- och morföräldrar, den första generationen. Så fanns föräldrar i andra generationen och slutligen de yngsta, som var barnen. De här familjerna bestod ofta av sju, åtta, ja upp till tolv barn. De bodde inte tillsammans i ett hus bara, utan de åt varandras bröd, bar varandras vatten, hämtade varandras ved ur skogen, gick varandras ärenden, följde varandra till sjukstugan om det var nödvändigt. Hela den här gruppen hade aktiv del i det som skedde i kommunen, både ont och gott. En liten by med två, tre eller fyra gårdar, bestod av 80, 100 eller 110 människor.

Men när den ene blev frälst i byn för femtio år sedan, så var resultatet omedelbart att en stor grupp blev påverkade, och så småningom blev två och tre frälsta. På vissa ställen hände det att far blev frälst först. Och när far blev frälst, då blev hela familjen frälst nästa dag. Så gick det till. Hela husfolket kom till tro.

När storfamiljernas ledare ute på svenska landsbygden kom till tro på Jesus, skedde många gånger samma sak som i Filippi. Husfolket kom till tro på Jesus. Hela byar kunde blir frälsta när nyckelpersonerna blev frälsta. Så småningom kunde det långt ute på landsbygden finnas levande, fungerande församlingar på tio, tjugo, femtio och hundra människor. De blev i sin tur brohuvuden för mission i närliggande byar, men också bärkraftiga församlingar för att sända missionärer till andra världsdelar.

Människorna i de här byarna behövde vanligtvis inte åka till någon annan plats för att få bönegemenskap. Den fanns i storfamiljen. Där kunde de dagligen mötas, bryta brödet, bedja tillsammans, undervisa och fostra varandra. Så kom by efter by att påverkas.

Hur ofta kommer idag de troende tillsammans i bönemöte? Förmodligen får

läser Bibeln, ber till Gud och upplever att man är med i en skapande verksamhet. Man skapar en atmosfär och miljö som så småningom blir ett attraktionsfält, dit människor dras.

Böneceller

Bönecellerna är en annan form av innerlig gemenskap. Man kan inte komma in till centrum var dag, men det finns några stycken som kan samlas, be till Gud och läsa Bibeln tillsammans. Då har man böneämnen, som exempelvis grannars frälsning. Och man lägger fram alla personliga böneämnen, som det står skrivet: "Det två eller tre kommer överens att bedja om, det skall beskäras av min Fader som är i himmelen."

Detta är bibelns klara framställning. Vi kan inte gå tillbaka till den situation som var i det här landet för hundra år sedan, men vi kan slå sönder åtminstone de värsta hindren för att människor ska kunna fungera som normala kristna. Men då krävs personliga offer. För det behöver vi undervisa varandra från början: Ständigt var dag tillsammans.

Om vårt arbete hindrar oss att dagligen möta nådessyskonen, bör vi ändra vår livsstil, så att vi får möjlighet möta dem. Finns ingen annan möjlighet än att bryta upp från det borgerliga arbetet och gå in under andra arbetsförhållanden, ska vi naturligtvis göra det, för att söka Guds rike först. Då kommer som en naturlig följd också tanken om storfamiljen att aktualiseras.

Storfamiljens vara eller inte vara är egentligen inte en verksamhetsfråga, för allt eftersom utvecklingen går vidare, så tenderar den att förvandlas till en frälsningsfråga. Till sist handlar frågan om huruvida vi ska överleva som kristusmänniskor.

Det här låter kategoriskt, och man måste naturligtvis ställa frågan: Finns det ingen väg förbi en så drastisk lösning? Då måste vi komma ihåg att saken gäller egentligen hela vår existens. Det handlar om boende, kosthåll, resurser – allt som sammanhänger med mitt liv i den här världen.

Det andra först ...

Vi bör akta oss för att förändra Jesu undervisning så att vi kristnar materialismen. I Matteus evangelium (6:24-26), ställer oss Jesus inför en omutlig verklighet. Han ställer oss i en valsituation, och överlämnar åt oss att välja vem vi

ska tjäna. Beslutet måste vi själva fatta, och vi måste ta alla konsekvenser som beslutet för med sig:

- Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon. Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna? Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?

Är inte alla trygghetsarrangemang vi byggt upp uttryck för bekymmer? Vi har velat bygga bort otryggheten och fattigdomen. Om det vi sysslar med inte är riktigt i överensstämmelse med Jesu egna ord, så ska vi väl inte försöka förändra Jesu ord. Vi ska förklara verkligheten med de ord som täcker situationen vi lever i.

"Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla." Mott och mal är förgängelsens ohyggliga krafter.

Har vi gått en annan väg än den Jesus anvisar, då börjar vi samla. Vi måste då samtidigt bygga bort allt det som på ett eller annat sätt kan förstöra det vi har samlat. Två ting kommer då att uppta oss helt och hållet. Dels kommer vår in-

eller mindre har med vår standard, vår välfärd och vår jordiska trygghet att göra. Fackliga, sociala, religiösa anordningar måste skapas för att motverka mott och mal; förgängelsens krafter.

Så småningom upptäcker vi att det hjälper inte vad vi tar oss till med, därför att om vi kan skydda oss mot rost och mal, så kommer tjuven. Han bryter sig in och stjälar. "Tjuven kommer allenast för att stjäla, slakta och förgöra."

Det vi samlat är inte neutrala ting. Det är en del av vår personlighet, fonderade för något ändamål. Vi lade ned något av oss själva i uppgiften för att nå ett syfte. Så kommer tjuven för att stjäla. Han stjälar en bit av vår personlighet. Det vi samlat representerar vår tid, vår intelligens, våra ambitioner och ideal. Vi har samlat, och kanske lyckats hålla fördärvmakterna utanför. Men rätt vad det är, så kommer tjuven och stjälar. Han stjälar vår personlighet.

Jesus säger:

- Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?

Och då tar han fram ett exempel. Han tar inte den plöjande oxen på åkertegen. Han tar fåglarna under himmelen. Så vill han kalla oss till fåglarnas bekymmerslöshet. Det finns ingen möjlighet att hitta något förnuftigt i detta. Vad är det

Valmöjligheterna är inte så värst stora. Lever vi inte för Gud, så lever vi för Mammon. Lever vi inte för det högre, så lever vi för det lägre. Oberoende av vad vi satsar på eller samlar till, tjänar vi en gud, och vi tillbeder med våra gärningar en gud.

tellektuella och moraliska kraft, och för övrigt allt det vi representerar, att kastas in i samlaruppgiften. Men det räcker inte. När vi är inne i detta, måste vi också bygga upp skyddsnet och -anordningar, så att det som skulle kunna förstöra det vi har samlat, också på ett eller annat sätt byggs bort. Då tas hela vår kraft och intelligens i anspråk. Hela vår tid kommer att gå åt för en uppgift som mer

för planlöst liv och ekonomiskt tänkande Jesus vill uppmuntra människor till? Det handlar inte om sådant. Jesus vill lära oss prioritera. Det handlar om livet, inte om maten och kläderna. Och så säger han: Ditt liv, o människobarn, är inför Gud dyrbarare än fåglarnas liv. Han vill lära oss prioritera livet, så vi kan höja oss över förnedringen.

Jesus sa inte: Se på hamstern, hur han

arbetar och sliter för att få ihop! Det hade varit idealiskt för vårt förnuft att ställa som bild inför människan! Men Jesus tog fåglarna under himlen: ”Se på dem!” Och så sa han: ”Se på liljorna på marken, huru de växa. De arbeta icke, ej heller spinna de.” Viktigast är inte att du har arbete, att du är effektiv. Viktigast är att du lever. Lever för Gud.

Valmöjligheterna är inte så värst stora. Lever vi inte för Gud, så lever vi för Mammon. Lever vi inte för det högre, så lever vi för det lägre. Oberoende av vad vi satsar på eller samlar till, tjänar vi en gud, och vi tillbeder med våra gärningar en gud.

”Eder himmelske Fader vet att I behöven allt detta”. Det här talet passar inte oss. Vi är fostrade så att det inte går in i vår hjärna att något sådant skulle fungera. Vill Jesus uppmuntra oss till ett sorglöst, asocialt liv? Nej. Han vill uppfostra oss till en gudomlig ordning. Den gudomliga ordningen är: ”Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall alltsammans detta andra tillfalla eder.” Men vi har vänt på Ordet i vår fräckhet, och så söker vi allt det andra först. Sedan, när vi får litet fritid; söndag förmiddag eller kväll, så ska Gud ha sitt.

Men krisen kommer. I krisögonblicket kanske vi är med i skaran som ropar: ”Given oss av eders olja!” Då kommer vi att få det svar vi hörde tidigare, men inte aktade på: ”Gå och köp!” Men då är det ingen tid att köpa. Det är inte dags köpa olja när midnatttidens signaler går över jorden. ”De som voro redo, gingo in.”

Gud vill göra under, inte bara för att vi ska överleva, men för att hans budskap ska fortplantas till människor som inte har nåtts av evangelium. Trögheten har dock sina gränser. En dag förvandlas erbjudandet till domsbudskap. Då blir det disharmoni i den enade, homogena skaran som ropar: ”Se, brudgummen kommer, gån ut och möten honom!” Köp därför olja och betala med det pris den betingar! Vi får betala med vår bekvämlighet, våra förutfattade meningar, genom att offra någonting. Det är inte frågan om vad vi ska äta, dricka, var vi ska bo eller vad vi ska kläda oss med. Frågan gäller livet. Livet är mer värt än maten. Evigheten, himlen, är mer värd än all Egyptens rikedom. Lär och handla därefter! ■

Förlora

Text: Berno Vidén

Det var mycket väsen omkring maranataväckelsen på 60-talet. Budskapet som förkunnades var angeläget och blev en väckarklocka för många kristna som satt fast i sina samfunds traditioner. Att väckelsen kom att bära namnet Maranata vittnar om vad som ansågs centralt och viktigt att ropa ut över Sveriges bygder, nämligen budskapet om att Jesus kommer snart! Samtidigt som stora väckelsekampanjer arrangerades på olika platser där lokalerna fylldes till bristningsgränsen så var det jämförelsevis ett fåtal som verkligen sökte en förändring på djupet av sitt kristna liv. Den gemenskap kring bibelstudier och bön, som är så avgörande för en församlings uppbyggnad, samlade långt färre deltagare. Allteftersom tiden gick utkristalliserades en skara som ville något mera än att bara bedriva mötesverksamhet. En inre längtan växte fram som så småningom kom att leda till att flera församlingsknutna Storfamiljer växte upp inom maranatarörelsen. Drivkraften var en längtan att se ett nytestamentligt församlingliv förverkligat i vardagen, ett församlingliv i funktion. Många gjorde uppbrott från en tillvaro med ordnad ekonomi och social trygghet, och överlät med full förtröstan sin tid, sina krafter och sina medel till Guds verk.

Dessa radikala steg prövades, och även så den övertygelse och tro som manat så många maranatavänner att ta steg för att närma sig den mönsterbild Guds ord beskriver. Tron prövas. Finns det tillräcklig motivation för att leva i ett ständigt uppbrott, med en mänskligt sett oviss framtid? Frågan kan förmodligen inte finna något annat svar än i det hopp som med nödvändighet måste vara nära knutet till alla steg vi tar på trons väg, nämligen att leva i Jesu snara tillkommelse.

Det är lätt att fångas upp av stundens inspiration, bryta upp för att exempelvis flytta in i en storfamilj, en kommunitet, inom församlingen. Men storfamiljen i sig är absolut inget mål. Den är endast ett medel för att med sitt liv kunna leva målinriktat utan att förlora fokus. Man kan bo och leva mitt i en storfamilj eller tillbringa mycket tid i en församlingsgemenskap utan att fördenskull ha ett fast mål. Kanske falla till ro i en ekonomisk och social trygghet mitt i gemenskapen, den gemenskap som skulle präglas av ständig beredskap i väntan på uppbrottsignalen. Församlingens mål är det himmelska hoppet, det nya Jerusalem. Församlingen väntar Jesus tillbaka i vilket ögonblick som helst och anpassar sålunda sitt liv och sin verksamhet därefter. Det handlar om att älska Jesus och hans tillkommelse mer än något annat här på jorden.

Maranataförsamlingen i Stockholm har flera gånger under sin mer än 60-åriga historia tagit nya steg. Det har ständigt handlat om att bevaras vital och aktiv i kampen mot ett andligt avfall som utbreder sig i vårt land. För varje tid har metoderna varit olika men målet har hela tiden varit detsamma, att ropa ut budskapet om att Jesus kommer! Dels har kampen handlat om att med kraft gå emot de sodomskrafter som släppts lösa där pervers livsstil och andra handlingar och levnadsmönster glorifieras och normaliserar, och dels har det handlat om att avslöja falskheten och bedrägeriet i samfundens ekumeniska strävanden. Det har varit kamp för orättfärdighetens offer, mot legaliserad abort, mot staten som langare genom Systembolagens orättfärdiga handel med tusentals medborgare som offer årligen. Maranataförsamlingen har också vägrat bygga kyrkor och tempel på de platser man arbetat, även det baserat på en övertygelse i Guds ord om att Gud inte bor i tempel gjorda med människohänder. Tempelbyggandet i sig leder till att man slår ner sina pålar djupt i sam-

a inte fokus

Finns det tillräcklig motivation för att leva i ett ständigt uppbrott, med en mänskligt sett oviss framtid? Frågan kan förmodligen inte finna något annat svar än i det hopp som med nödvändighet måste vara nära knutet till alla steg vi tar på trons väg, nämligen att leva i Jesu snara tillkommelse.

hället för att så småningom fastna i ett inomvärldsligt synsätt och engagemang. Församlingen och staten representerar två helt skilda världar och värden. Samfund och församlingar som i sin relation till staten gjort sig ekonomiskt beroende har så småningom förvandlats till inget mindre än inomvärldsliga samhälleliga serviceorgan, utan vision och möjlighet att presentera ett frälsande evangelium som gäller hela människan, ett hoppets

evangelium till en syndig samtid.

Vad innebär det att leva i ett ständigt uppbrott? Jesus sa till sina lärjungar att de skulle följa honom, vart han än gick. Han hade inte ens en fast plats där han kunde undervisa folket och han undvek templet utom vid några få tillfällen. Däremot förkunnade han utefter vägen, i hemmen, på berget och vid sjön. Överallt där Jesus gick fram församlade sig också folket. Vi däremot har en förmåga att vilja bygga in oss i verksamheter som sedan blir svåra att ta sig loss ur. Verksamheten blir det centrala och då maningen når oss om att ta nya steg, att göra nya uppbrott för nya platser, så slår vi oss istället till ro med de medel Gud gett för en viss avgränsad tid. Men kom ihåg: Jesus går inte att bygga in i våra mönster och ideal för att upprätthålla en fin verksamhet. Det gäller att vara lyhörd för vad Guds ande har att förmedla för varje ny tid. För att tillägna sig det budskapet krävs att församlingen är där Jesus är, tillsammans med honom utanför lägret, utanför stadporten. Denna lyhördhet för Guds väg med församlingen i varje ny tid, är en avgörande detalj för att kunna leva och fungera i ett rätt förhållande till hans tillkommelse.

Att ta nya steg på trons väg är något pågående som varar hela livet. Under tiden som vandrigen varar uppnår vi delmål som bör ses som medel för att slutligen nå fram till församlingens definitiva mål. Lot drog ut tillsammans med Abraham och bar även han på en vision. Väl framme i landet som Abraham så trosvisst talat om materialiserades Lots vision och han började att bearbeta staden Sodom och det grönskande området på slätten. Tanken var att genom sitt inflytande bland stadens män vid porten söka reformera Sodom till att omfatta Guds rike i tiden. Vad han missade var att äga den närhet till Gud som är förutsättningen för att kunna bli så uppfylld av honom att man ser bortom all den attraktion och rikedom den här världen har att

erbjuda. Sodom var ett tillhåll för denna världens furste och Jesus deklarerar att det i hans eget liv inte finns något som hör denne furste till. Välsignelsen som Gud ger sitt folk kommer till uttryck i Jesu bergspredikan, där salighet från Gud tillägnas dem som lever med ett sinne som är vänt till det som är därovan.

Trots de rika löften Gud gav Abraham om att av honom göra ett stort folk så fortsatte han att leva i tält med sin familj. Främlingskapet i den här världen var så påtagligt att det inte fanns någon möjlighet att på någon plats slå sig till ro. Tältet bör vara ett betydelsefullt signum för den kristna församlingen av idag. Att leva i ett sådant uppbrott är hälsosamt på fler än ett sätt även om det kostar ett högt pris. Har du slagit fast dina pålar för djupt här i tiden kommer det vara svårt för dig att vara redo då den slutliga uppbrottssignalen ljuder, då vi ska lyftas upp, honom till mötes.

Saligheten Jesus utlovar i bergspredikan riktar sig till de fattiga, de som sörja, de saktmodiga, de som lida förföljelse för Jesu namns skull; ty eder lön är stor i himmelen. Vi närmar oss med hast tiden för Antikrists framträdande, då han först träder fram som en fredsapostel som värnar om jordens alla nationer och dess miljö. Den falska freden kommer dock snart att bytas ut i ett totalt kaos och jorden träder in i en tid av ursinningslös förföljelse mot alla som sätter sig upp mot Antikrists styre. Men församlingen av idag bär på ett hoppets budskap. Fortfarande gäller den nådatid Gud givit. Församlingen väntar nämligen på den himmelske Kristus som idag eller imorgon eller inom en snar framtid kommer för att hämta hem sin dyrt köpta brud, den brud som älskar Jesu tillkommelse framför allt här i tiden. Tillhör du den skaran? ■

En hedning evangelic

Broder Moti från Israel delar sitt vittnesbörd om hur han

Jag vill här dela med er mitt vittnesbörd om hur jag kom till tro. Jag växte upp i en judisk ortodox familj, som enda barnet, och jag hörde ytterst lite talas om Jesus. Det jag och mina kusiner fick veta om Jesus var att han var en dålig person och att han försökte stjäla alla judar. Det fick vi höra i skolan, på läger, och till och med i synagogan ibland.

I samtal med judar om Jesus, så var det första de tänkte på förintelsen, inkvisitionen, förfärliga saker och krig; sådant man säger om kristendomen. Det var i en sådan miljö jag växte upp.

Om du någonsin kommer till Israel och talar till judar, till israeler om Jesus, ska jag här ge en kort lektion i hebreiska: På hebreiska kallar vi troende Jesus för Yeshua. Yeshua på hebreiska betyder frälsning. Varje judiskt namn har en betydelse och israeler brukar kalla honom för Yeshu. Ni hör skillnaden mellan Yeshu och Yeshua? Yeshua betyder frälsning, och Yeshu betyder ”må hans namn utplånas ur våra minnen för evigt”. Så de flesta israeler idag, när de talar om Messias, så förbannar de frälsarens namn utan att veta om det. De flesta vet inte ens om att det inte är hans namn. Det var så jag växte upp. Jag hörde aldrig om den här mannen Jesus, men vi såg ibland de stora korsen i filmer, men relaterade då i regel till den katolska kyrkan - och som jag nämnde krig, inkvisition och förintelsen.

När jag var 18 år gammal gick jag med i IDF (Israel Defense Forces). Det var obligatoriskt för oss och jag arbetade i tre år i flygstyrkan. Efter dessa tre år bestämde jag mig för att resa till USA, till Kalifornien. Just då, den första veckan efter att jag avslutat min tjänst i armén,

Genom nyheter-
na och media
blir vi förföljda
bara för att vi är
israeler, så när
vi hör hedningar
säga att de äls-
kar Israel och
folket som bor
där, judar och
araber, värms
våra hjärtan, för
vi får inte ofta
höra det.

började det andra libanesiska kriget i norra Israel. Tre raketer föll ner på min gård - en mycket obehaglig upplevelse!

Jag packade min väska och gav mig av till Kalifornien. Där hittade jag ett jobb som försäljare av Dödahavsprodukter i ett stort köpcenter. Under ett år stod jag där och sålde dessa smink- och kosmetikaprodukter, men fick allteftersom en stark känsla av att jag måste tillbaka till det Heliga Landet.

Återigen packar jag mina saker och reser, men till Brooklyn i New York. Där finns ett stort samhälle av judar, och många ser det därför som det andra Heliga Landet. Där i New York fick jag

ett jobb på en restaurang. Om du känner till judiska traditioner så brukar judar för det mesta undvika allt som inte är judiskt, till exempel då det handlar om mat och traditioner. Så jag arbetade på ett kosher pizzaställe. På en kosherrestaurang blandar man inte kött och mejeriprodukter, och där serveras inte gris eller skaldjur. Det var också så jag växte upp hemma; mina föräldrar separerade alltid kött och mejeriprodukter.

En situation där i New York som fick mig att reflektera, var då jag en dag såg en rabbi äta en bit pepperonipizza gjord av soja, så det var inte kött. Men det fick mig att börja fundera över mina traditioner. Idag vet jag, men då handlade det mycket om att våra tankar är det vi gör; våra gärningar och vårt arbete. Så när jag som i det här fallet såg en jude som var en rabbi äta en pepperonipizza, så ”ville han nog verkligen äta mejeriprodukter och kött tillsammans”.

A

terigen började ett krig i Israel.

En man kom en dag in på restaurangen och bad om att få låna toaletten. Han frågade på en otroligt dålig hebreiska, så det han sa var att han ville gå till ”duschen”. Men jag förstod ju att han ville till toaletten, eftersom det i regel inte finns duschar på restauranger. När han kom ut sa han ”toda” vilket betyder tack. Och som en god israel, en god jude, var jag tvungen att korrigera hans felsägning och berätta att han faktiskt sa ”dusch” och inte ”toalett”. Då tittade han på mig och sa: ”Ah då förstår jag, för när jag var i Israel och ville gå på toaletten så fick jag alltid en handduk.”

ng delade et med mig

kom till tro

Vi samtalade vidare och han noterade att jag hade den israeliska TV-kanalen på med nyheterna om hur den ena sidan bombade den andra, och tvärtom. Rory, som han hette, bad mig att lära honom hebreiska, och det gjorde jag, och efter två, tre lektioner blev vi alltmer nära vänner. Han berättade att han älskar Israel, och hur mycket han ville att hans familj en dag skulle få möjlighet att bo där. Jag tänkte att den här mannen är verkligen märklig. Jag berättade mer om mitt ursprung och om hur det hela tiden är ett nytt krig därhemma: ”Du bor i New York och kan göra vad du vill med ditt liv, ja du kan bokstavligen göra vad du vill i livet, men du vill flytta till det här landet i Mellanöstern?” Ja, svarade han, för jag älskar det judiska folket och jag älskar Israel. Då fick jag veta att han var kristen. Detta var mitt första möte med en kristen. Han sa två ord till mig som värmdde mitt hjärta: Love Israel. Genom nyheterna och media blir vi förföljda bara för att vi är israeler, så när vi hör hedningar säga att de älskar Israel och folket som bor där, judar och araber, värms våra hjärtan, för vi får inte ofta höra det.

Vid en promenad frågade jag Rory: ”Om du är en kristen, ska inte du då hata judarna för att vi dödade Jesus?” Han såg på mig och sa något som jag inte alls var redo för: ”Det var inte judarna som dödade Jesus. Det gjorde vi alla. Med våra synder dödade vi Jesus.”

När jag hörde detta kände jag mig verkligen som en syndare. För det första var jag i det här landet USA, i New York, och utan papper. Så jag jobbade egentligen mot staten, och blev betalad svart. För det andra ljög jag för rabbin att jag var ortodox jude när jag istället var

Broder Moti i ett av videoklippen där han svarar på judiska motargument mot Jesus.

extremt icke-religiös, och såklart drack jag alkohol. Men jag försvarade mig: ”Jag är ingen dålig person. Jag har inte gjort något fel i mitt liv. Hur kan du kalla mig en syndare?” Så, utan att inse det avslöjade han mig och mina synder - för jag började försvara mig själv.

”Jag är också en syndare, jag behöver också Jesus i mitt liv”, sa Rory. Efter några minuter sa jag iallafall att jag aldrig kommer att tro på Jesus, eftersom jag inte tror på att han återuppstod. Och jag tror att den enda som faktiskt steg upp till himlen var Abraham. Rory plockade då fram sin bibel och öppnade Andra Konungaboken och kunde där visa mig att den enda som steg upp till himlen var Elias. ”Det här är inte min bibel, det är din bibel och den är engelsk. Det här är inte på hebreiska”, kontrade jag, varpå min vän uppmanade mig att läsa i min egen bibel för att undersöka saken. Insåg ju då att jag ingen hade, så jag kontaktade min far och bad honom skicka en bibel till mig. Då jag efter två veckor fick den läste

jag, och gissa vad? Det var Elias!

Jag tog min telefon och började sms:a Rory: Du vann, men jag kommer aldrig bli en kristen.

Den här hedningen Rory gjorde faktiskt något som var bibliskt - han gjorde mig avundsjuk och fick mig att söka i mina rötter; fick mig att öppna bibeln och läsa. I Romarbrevet står det att det är ert jobb att göra oss avundsjuka, för att visa hur mycket Gud älskar oss, så att vi kan dela hans kärlek vidare.

Jag började läsa min bibel, och jag läste Jesaja 53 för första gången. Jag var chockad över att karaktären i det här kapitlet så liknade Jesus. Några veckor senare bjöds jag till en synagoga av en vän, men hon berättade inte att hon var jude som trodde på Jesus. Jag kommer ihåg hur jag gick till synagogan, en messiansk kyrka och jag satt där bland folket och såg mig omkring. Där fanns en Israelisk flagga, lejonet av Juda stam,

och alla dessa symboler. Jag ser att män och kvinnor sitter tillsammans: Oj, det här måste vara en reformerad synagoga, tänkte jag. Sånt här ser man inte i Israel i deras ortodoxa synagogor. Män och kvin-

Så fort jag kom ut från mötet fick jag ett Nya testamentet. Jag började läsa och jag började älska Jesus.

nor tillsammans i samma rum!

Efter några minuter reser sig rabbin upp, lyfter sina händer och säger: "Yeshua, välsigna oss!" Jag viskade till min vän som satt bredvid: "Psst! Vem är Yeshua?" Och hon såg på mig och sa att det är Jesus.

Jag är från Marocko, och det är några få saker ni måste lära er om oss marockaner. För det första är vår mat fantastisk. För det andra har vi ett väldigt hett temperament. Så så fort jag hörde henne säga att det var Jesus ställde jag mig upp mitt i mötet och började skrika på henne: "Du sa att du var jude! Du sa att detta var en synagoga!" Mötet stannar av och alla tittar på mig. Min vän var en Ashkenazer-tjej. Ashkenazer är judar som kommer från bland annat Danmark och Ryssland. Hon blev röd som en tomat och började sjunka djupt ner i sin stol och sa: "Slappna av, okej?" Jag såg mig omkring, och såg hur alla tittade på mig. Jag satte mig ner och sa att så fort mötet är slut så ska jag lämna den här platsen och aldrig komma tillbaka.

Strax därefter började alla sjunga lovsånger. Jag vet inte om ni känner till messianiska sånger, men det finns en man som heter Marty Goetz. Han gör messiansk musik. Samtidigt som han sjunger delar han också evangeliet och sitt vittnesbörd. De sjöng sånger tillsammans och alla lyfte sina händer och - även jag lyfte mina händer och började sjunga. Min vän trodde att jag blivit galen. För några minuter sedan betedde jag mig helt annorlunda. Det är det som händer när

Gud rör dig, han förändrar dig helt.

Så fort jag kom ut från mötet fick jag ett Nya testamentet. Jag började läsa och jag började älska Jesus. Jag såg i ordet en man som kämpade för de fattiga, som kämpade för rättvisa, som kämpade för människor som samhället inte ville ta hand om. Men det absolut viktigaste han kämpade emot var religion. Jag kom ihåg hur min pappa satt hemma och läste Toran och försökte behaga Gud genom gärningar. Men han visste aldrig om han hade en plats i himlen. Så han gjorde vad han kunde för att nå den platsen.

Jesus sa: "Jag är vägen, sanningen och livet." Det var det! Jag var chockad. Hur kunde folk hålla det hemligt för mig? Jag började läsa både Nya och Gamla testamentet, och jag kontaktade en hemsida som heter iGod, en israelisk hemsida, för jag hade så många frågor.

Efter ett par månader kom mina föräldrar och besökte mig i New York. Det var under påsken och de kom för att fira högtiden med mig. Min pappa var där en hel vecka, och min mamma var där ytterligare två veckor. Jag berättade för henne att jag träffade de där judarna som tror att Jesus är Messias, och att jag höll på att undersöka saken. Då började hon att gråta: "Du vet inte vad du gör! Din familj kommer att stöta bort dig. Dina vänner kommer inte att prata med dig. Varför gör du det här?" Vi började diskutera häftigt och hon packade sina saker och åkte. Hon skulle egentligen stanna en vecka till, men hon åkte. Jag kommer ihåg den dagen tydligt, när jag i princip sparkade ut min mamma från mitt hem.

Nästa morgon stod jag återigen på det fullpackade morgontåget på väg till jobbet på Manhattan. Ingenstans att sitta. Om man hittar någonstans att sitta har man väldig tur, och denna morgon hittade jag en. Jag slöt mina ögon och sa: "Gud, om du verkligen är där, så ska jag följa dig. Jag ska göra allt som jag behöver göra. Men om inte, så snälla ta bort de här människorna jag lärt känna ur mitt liv, då vill jag inte se dem mer." Strax därefter kände jag hur jag fick en stor kram. Det kändes som att min far var där med mig på tåget och gav mig en stor kram. Min kropp började skaka. Det första jag gjorde var att öppna mina ögon, för jag ville inte att någon hemlös skulle krama mig där på tunnelbanetåget. Sådant händer. Men det var ingen.

Direkt från tåget gick jag till jobbet på pizzerian. Jag ville nu vara helt ensam och skyndade ner i källaren där restaurangköket låg. Gick in i kylrummet och ringde där till en vän som jobbade med "Jews for Jesus" och delade med henne allt som nu låg på mitt hjärta. Hur jag försökte prata med mina föräldrar, att jag sparkade ut min mamma från lägenheten. Vi började båda gråta i telefonen och hon frågade om hon kunde få be för mig, och jag sa ja tack. Där är jag, i Brooklyn i en liten pizzeria, och tar emot Herren i ett kylrum. Efter det trodde jag att mitt liv skulle komma att bli så mycket bättre. Jag var säker på att jag skulle hitta en amerikansk blond kvinna, och att jag skulle bo i någon av New Yorks förorter, gå till kyrkan varje söndag och ha två blonda barn. En blond hund också kanske ... Men under ett helt år förföljde mina vänner mig: "Du är med Hitler! Du är inte judisk mer! Du utsätter dina föräldrar för så mycket smärta!" Min pappa fick reda på min tro på Jesus och han talade inte med mig på ett år. Det kändes faktiskt som att någon dog i min familj. Men så läste jag i bibeln en vers från Ordspråksboken, och

Jag berättade att jag träffade de där judarna som tror att Jesus är Messias, och att jag höll på att undersöka saken. Då började mamma att gråta: "Du vet inte vad du gör!"

den kom att förändra allt i mitt liv.

"... för de ärliga får bo i landet och de hederliga stanna där. Men de gudlösa ska utrotas ur landet, de trolösa ryckas bort därifrån" (Ords 2:21-22).

Jag packade ännu en gång mina väskor. Men den här gången åkte jag tillbaka till

det riktiga Heliga Landet. Jag kommer fortfarande ihåg när jag landade i Tel Aviv och båda mina föräldrar var där, och min far gav mig en kram. Han gav mig en så stor kram som påminde mig om kramen jag fick på tunnelbanan. Han sa att "jag accepterar dig som du är, men dela inte din tro med någon". Jag sa okej ... men en månad senare började jag jobba för "Jews for Jesus". Jag delade traktater på gatorna, talade med människor och jag

började på en bibelskola. Ja, jag började arbeta på bibelskolan, och det är den bibelskolan som är här nu.

Vi spelar in videos där vi svarar på judiska motargument mot Jesus. De första videoerna vi gjorde var ungefär 50 stycken, och de blev virala. Idag, efter att jag jobbat på bibelskolan i fem år, har de videoerna blivit sedda mer än 28 miljoner gånger i Israel – i ett land med 8 miljoner människor. När vi är ute på gatorna kän-

ner folk igen oss. De ser oss och säger: "Hej, du är killen i videon!" Vi vet dock aldrig vad vi ska förvänta oss, en örfil eller tacksamhet. Men det jag kan säga är att alla människor vi träffat på gatorna i Israel har alltid uppmuntrat oss att fortsätta göra det vi gör. Det handlar om att Jesus tidigare knappt nämnts alls i Israel. Idag nämns han! Och det är för att en hedning delade evangeliet med mig. Och han var inte rädd för att göra det. ■

Vi har blivit kringsspridda ...

och ansvaret är fortfarande att förkunna evangelium!

Hälsning från Stina Fridolfsson

För några år sedan fick Maranataförsamlingen ära ett litet hus i Skagersvik, Gullspång. Församlingen har en speciell anknytning till den här bygden, då troskämpan Gustav Larsson i Myrhult ville skänka sitt hus till församlingen på sjuttioalet. Han blev hindrad av Lantbruksnämnden att ge gården till Maranataförsamlingen, och det kändes som om Gud på något sätt ville ge revansch till Gustav Larssons minne, och för den gåva han helhjärtat gav till församlingen. Nu fick alltså församlingen ära ett hus, bara några mil från den gård som Gustav Larsson blivit förhindrad att ge som gåva.

Första året fungerade det lilla huset som en retreatplats för maranatasyskon som gärna åkte dit någon vecka då och då. Familjer med barn eller någon trött medarbetare på Bällsta missionscenter åkte hit och kunde njuta av stillheten och den vackra naturen runt Skagern och Väneren.

Från hösten 2013 blev

huset fast bostad för ett par syskon i församlingen. Efterhand har vi fått mera kontakt med både grannar och trosyskon på orten. När det stod klart att församlingen inte fick förlängt kontrakt på Bällsta missionscenter i Bromma och inte längre kunde driva Pilgrimshem Hotell, var många från den grupp som bott i storfamiljsgemenskap i Stockholm tvungna att söka bostäder på andra orter för att få möjlighet fortsätta leva i nära gemenskap. Maranataförsamlingen lyckades förvärva Långshyttan vid Hedemora i Dalarna, dit en grupp har flyttat. Då vi redan hade ett hus i Gullspångs kommun, ville vi också söka möjlighet för flera att bo i det området. Det öppnade sig så att det tidigare Vandrarhemmet i Gullspång var tillgängligt att förhyra, och nu har Tage och Gertrud Johansson och även Verner och Anita Eriksen flyttat dit. Den lilla gruppen som nu bor i Gullspång är tacksam över möjlighet till daglig bönegemenskap .

I samband med allhelgonahelgen hyrde vi lokalen Träffpunkten i Skagersvik, och syskon från Stockholm, Dalarna och Örebro kom

resande över dagen, och till vår glädje kom också rätt många vänner från orten och delade gemenskap med oss. Det gav mersmak, och

vi hoppas kunna fortsätta inbjuda till flera möten både i Gullspång och andra orter i närområdet till fördjupad gemenskap. ■

Den lilla gruppen som nu bor i Gullspång är tacksam över möjlighet till daglig bönegemenskap.

Anita och Verner Eriksen tillsammans med Gertrud och Tage Johansson på trappan till sin nya bostad i Gullspång.

Ett flertal vänner från grannskapet deltog i möten på Träffpunkten i Skagersvik under Allhelgonahelgen.

Greger och Marita Leijonhufvud

Vardagsevange

Intervju: Stina Fridolfsson

Greger och Marita bor i entrevlig radhuslägenhet

i Vivalla, Örebro sedan tjuugoett år tillbaka. Innan dess bodde båda i storfamiljsgemenskap på olika platser. Marita växte upp i ett troende hem i Dalarna och lämnade sig åt Gud som mycket ung. Hon utbildade sig till småskollärare, men då hon arbetat något år, fick hon svåra psykiska problem och orkade inte fortsätta i tjänsten. Hon åkte till Stockholm en dag, där hon stämt träff med en kamrat som skulle komma till Gamla Bro, där Maranataförsamlingen hade en cafeteria. Kamraten dök inte upp, men Marita bekantade sig med ungdomarna i Maranataförsamlingen, och så småningom kom hon att flytta in i storfamiljsgemenskapen på Blommenhof utanför Nyköping. ”Det var räddningen för mig” konstaterar Marita tacksamt.

Greger föddes i Skåne i den adliga släkten Leijonhufvud. Hans föräldrar var ganska kyrkliga och Greger berättar om hur fadern när han var på väg att göra upp en affär, stannade bilen och bad till Gud att det skulle gå bra. Greger har alltid trott på och respekterat Gud. Han utvecklade sina konstnärliga talanger som krukmakare, och ledde även kurser i Vuxenskolan och

Medborgarskolan ett antal år. Han har ända från sin barn-dom lidit av svår diabetes, men lärde sig hantera den så att han inte blev alltför hindrad i sin så aktiva livsstil. Han berättar: Sommaren 1976 då jag åkte upp till Stockholm på semester, kom jag att passera Hötorget, och där stod en grupp från Maranataförsamlingen och sjöng. Jag stannade och lyssnade och en av bröderna i församlingen kom fram och började samtala med mig. Jag talade om att jag trodde på Gud och även läste bibeln ibland och gick i kyrkan. ”Men är du frälst”, undrade brodern. Då blev jag lite fundersam och kunde inte svara. Jag fick en inbjudan att komma till tältmöte på Norra Latins skolgård, där Maranata just då hade rest tältet. Jag gick dit av ren nyfikenhet. Jag kände bara till Svenska

Kyrkan med altare, predikstol och prästens pråliga skrud. Här var det något helt annat; en mötesledare och enkla människor som vittnade om sin frälsning, helande, hur de hade blivit lösta ifrån droger, sprit m.m. I slutet av mötet säger mötesledaren: ”Tror du på Jesus så räck upp en hand!” Nästan alla i tältet räckte upp en hand. Vilken fråga tänkte jag! Men sedan gjorde jag det också. Då kom en broder ner till mig och frågade om jag ville gå fram och böja knä. När jag låg där på knä och flera lade sina händer på mig och bad, snurrade tankarna runt i huvudet. Vad håller jag på med? Jag blev inte frälst, men väckt. Några dagar senare åkte jag hem till Skåne och fick kassetter, böcker och tidningen Midnattsropet med mig hem. Det hamnade i byrålådan, men efter ett par veckor letade jag fram materialet, läste och lyssnade en

hel dag och långt in på natten. Det handlade mycket om Uppenbarelseboken, förförelse, skökan, antikrist, den yttersta tiden och uppräckelsen. Jag visste mycket om Jesu liv, liknelserna och Golgata, men det här var något som jag inte kände till. Så började jag läsa i Uppenbarelseboken från början. Jag läste kanske tio minuter eller en kvart. Sedan slutade jag och började be. Då blev jag frälst! Efter några dagar åkte jag upp till Gamla Bro och lät döpa mig. Sedan flyttade jag till storfamiljen i Blommenhof. Det var den 8 november, min 30-årsdag!

Där på Blommenhof lärde Greger känna Marita som flyttade dit något år senare.

- Men det blev ingenting mellan oss där, påpekar Marita. Det blev senare i Örebro, där båda arbetade i församlingens bageri.

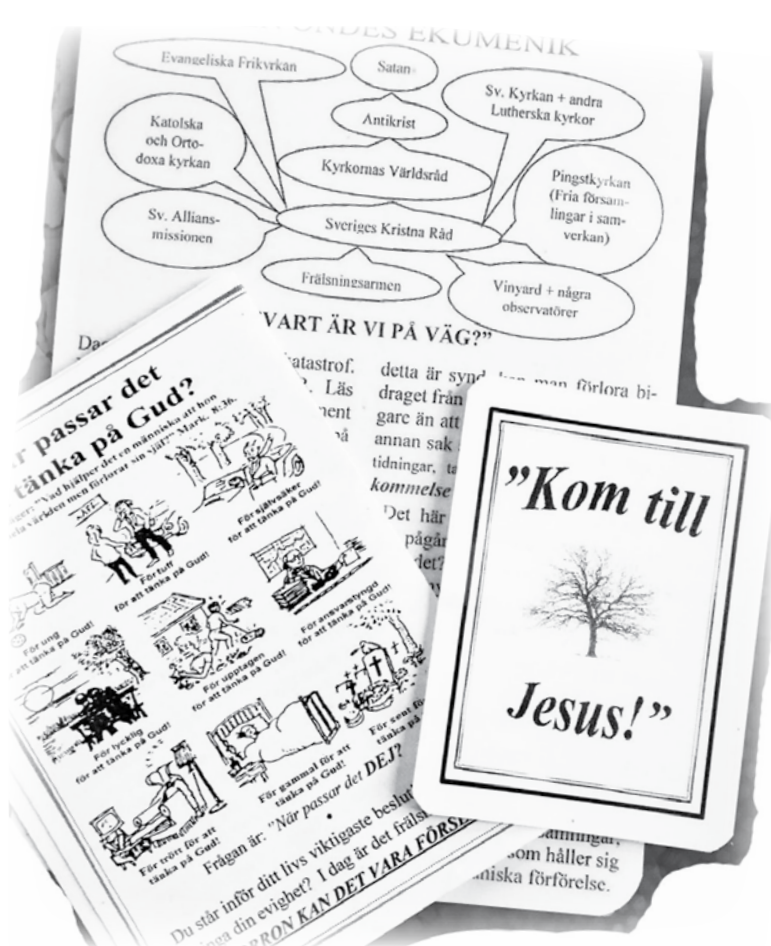
- Vi förlovade oss på bageriet! berättar Greger med ett rejält fniss och Marita instämmer. Sedan gifte de sig på Gärdshytan, en plats utanför Askersund där maranatasyskon hade en storfamilj några år. De kom att bo i storfamiljen på Humlegården utanför Örebro från 1979 till 1998 – nitton år, och fick också där sonen Efraim. Greger fortsatte att baka och Marita var hemma med sonen och hjälpte också till med hemundervisningen. På Humlegården fungerade Pilgrimsskolan många år. Så var det ju möten, tältmöten, konferenser och evangelisation. Det blev en del omflytt-

Hemma hos Greger och Marita Leijonhufvud.

listor i Örebro

Greger delar ivrigt ut traktater, som vi ser smakprov av till vänster.

ningar på Humlegården, och så småningom började Greger och Marita fundera på att flytta. Arne Imsens son Per-Arne, som förestått arbetet på Humlegården, hade flyttat till Göteborg, och byggt upp ett arbete där. En gång då Greger och Marita åkte dit på möte, hade Per-Arne lånat ut lokalen till en annan församling. De satt och lyssnade; ingen i den församlingen kände dem. Den som ledde mötet, ropade plötsligt fram Greger och Marita, för han hade fått ett budskap från Herren till dem. Det blev en bekräftelse

på deras känsla att de skulle bryta upp från Humlegården. De fick en bra radhuslägenhet i Vivalla 1998, och där kom de ganska snart att ledas in i en evangelisk tjänst bland människor.

Efter några trevare att finna gemenskap i de kyrkor som hade verksamhet i området, slutade de att gå dit på möten. Det saknades salt i förkunnelsen, var mycket lite tal om Jesu tillkommelse och andlig förförelse pågick överallt. Greger började allt oftare skriva väckande traktater där han lyfte fram vad

Bibeln säger om den falska ekumeniken, barndop, Mariadyrkan osv. Det är skrifter han delar ut till kyrkoledare och på religiösa konferenser. Han har också alltid med sig ett lager av frälsningstraktater, med enkel vägledning till frälsning i Jesus Kristus då han åker runt i Örebroområdet med sin moped och sprider Midnattsropet och andra skrifter.

Så småningom började Marita och Greger inbjuda människor de fick kontakt med till bönemöten i sitt eget hem. De berättar om de syskon som växt samman med dem i en bönegrupp som samlas varje måndag. De är inte många, men flera av dem har speciella behov av förbön. Ofta ringer Greger och Marita till Maranataförsamlingen och andra syskon och vädjar om förbön för sina skyddslingar. Det finns både psykiska pro-

blem och alkoholproblem bland dem. Någon som är på behandlingshem brukar ringa, och har också kommit och fått sova över hos dem några gånger. Marita berättar också om en kvinna som hon fått ge traktater och vittnat för. Hon fick kontakt för ett par år sedan, och då deklarerade hon att hon var ateist. Men de fortsatte att ha kontakt, och så började hon försiktigt fråga lite om vad de olika kyrkorna tror på. Så fick Marita berätta mer och mer, och så en dag sa hon plötsligt: "Jag tror jag väljer kristendomen!" Så fick Marita be en frälsningsbön med henne, och nästa gång de träffades, var kvinnan helt förvandlad, och talade om vilket ljus hon fått in i sitt liv!

Då och då tar de med sig trossyskon som längtar efter gemenskap och undervisning, till Maranataförsamlingen. Medan jag satt hemma i Greger och Maritas hemtrevliga

lägenhet, hann de få flera telefonsamtal från vänner som undrade när de ska samlas till bön nästa gång eller kanske bara vill höra lite hur de mår. När jag skulle gå kom ett telefonsamtal igen till Marita. Jag frågade nyfiskt vad det gällde. Då berättade hon att det var en man, som nu flyttat in på ett äldreboende.

- Tidigare hade vi möte hemma hos honom, men nu har jag börjat hälsa på honom varannan vecka på äldreboendet. Jag har sagt åt honom att han kan ringa när han vill prata lite, och nu gjorde han det, säger Marita med ett leende.

Greger berättar att han delar ut en del traktater där han skarpt går emot avgudaväsendet och "Den ondes eukumenik". Han lägger ner stort arbete för att göra dem läsvänliga och av sådan kvalitet att de inte bara skrynklas och slängs bort. Greger har en apparat där han laminerar en del traktater och en tång som gör runda hörn, och längst ner har han skrivit sin e-postadress. Nu hade han fått svar från en pastor som ville veta mer.

Greger berättar också om att han upplever hur viktigt det är att han ber till Gud innan han går ut och evangeliserar med sina traktater:

- Jag vill att Gud ska leda mig och att jag gör det av kärlek. Om jag inte gör det av kärlek, så blir det ett rutinarbete utan kraft. Har man bett innan, så får man ofta på ett särskilt sätt kontakt med nya människor. Då får man uppleva att man är ledd av Gud. I Sakarja 4:6 står det: "Icke genom någon människas styrka eller kraft ska det ske, utan genom min ande" säger Herren Sebaot. Greger talar med stort allvar och eftertryck.

Just den dag då jag kom hem till Greger och Marita för att göra denna intervju, så passade den lilla Maranagruppen i Örebro med Runepär Lind i spetsen på att ha konstituerande

möte för att börja sända i närradion. Naturligtvis ska Greger och Marita vara med i styrelsen för denna viktiga evangelisationskanal! Det gäller att så vid alla vatten.

Greger och Marita har inte någon tanke på att trappa ner sina engagemang. De är verkligen föredömen i vardagskristendom. Greger har sin diabetes som han kämpat med större delen av sitt liv, men han har inte låtit denna svaghet hindra honom att aktivt vara ett Herrens vittne. De tjänar Gud i utgivande liv för de människor de kommer i kontakt med. Både trosyskon och svaga medvandrare som kommer i deras väg kan få en bädd att övernatta och mat på vägen. Och Greger ser till att han har traktater på olika språk, för att kunna bistå invandrare han möter med evangelium och vägledning till frälsning.

Om alla som lämnat sitt liv till Jesus vore lika ivriga som Greger och Marita att använda sin tid till själavård och själavinnande, skulle snart skaran i himlen vara fulltalig. Låt oss helhjärtat satsa tid, kraft och medel för att påskynda Herrens tillkommelse!

Under intervjuens gång har några rader ur en sång börjat tona inom mig, och jag hoppas att läsaren med mig inspirerats och känner behov av att bedja och sjunga med i sången:

Låt oss offra vad vi hava: Tid och kraft för Herrens skull

Och ej mer i jorden gräva Efter ett förgängligt gull.

Tusental av dyra själar sakna ännu livets bröd

Där de gå som syndens trälar hän mot mörker, natt och död

Gå att rädda, offra strida, innan natten faller på

Gå att bedja vaka, lida tills du själv skall hädan gå. ■

Att be

Text: Gertrud Johansson

Paulus skriver till sin unge medarbetare och andlige son Timoteus. I sina två brev som är nedtecknade i Nya testamentet förmanar han honom på många sätt. Han varnar för kommande tider, svåra tider och ett avfall som skulle komma att ske. Detta gör Paulus för att förbereda sin unge medarbetare så att han skulle kunna bevaras och vara ett redskap åt Gud. Det gällde att bevara det rena Gudsordet från främmande läror och färfängligt eller osunt tal. Det gällde att bevara en oskrymd tro och förhålla sig rätt i Guds församling, sanningens stödjepelare och grundfäste.

Timoteus får emottaga många förmaningar. Det fanns sådant han behövde ha akt på, hålla stadigt fast vid och annat behövde han hålla sig undan från, ja till och med fly ifrån. Det viktigaste som gällde för honom var att bevara det som hade blivit honom betrott. Han skulle komma att konfronteras med tomma ord och gensägelser från en falsk kunskap. I andra bokens första kapitel ser vi i vers fjorton att han behövde ha den helige Ande för att kunna bevara det goda som hade blivit honom betrott. Till allt i Guds verk behöver vi den helige Ande, därför att det vi rör oss med är inte idéer eller tankar vilka som helst. Det är andliga verkligheter som är långt högre än allt vad människor i sig själv kan frambringa eller förstå. Mätte vi fatta detta så vi inte gör oss skyldiga till svek med oöver-skådliga andliga konsekvenser.

I Gamla testamentet möter vi en man som ägde en vingård. Hans namn var Nabot. Vi läser om honom i första konungabokens tjugoförsta kapitel. Kung Ahab ville åt denna vingård och lockar med att Nabot skulle få en mycket bättre vingård istället bara han kunde få den som Nabot ägde. Men Nabot nekade kungen det. "Herren låte det vara fjärran från mig att jag skulle låta dig få mina faders arvedel" säger Nabot. Vingården hade gått i arv, vem vet hur många generationer. Kungen hade ingen

Radio Maranata Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz Tisd 21, Lörd 15

www.maranata.se

vara Ordet!

laglig rätt att ta den ifrån honom. Men då uppträder en tredje part i sammanhanget. Isebel, drottningen, hade inga skrupler. Hon befäller i kungens namn, de äldste och förnämste att på förrädiska och falska grunder anklaga och låta likvidera Nabot. Så kunde Konung Ahab ta vingården i besittning. För Nabots efterkommande fanns inte längre någon vingård att ärva. Vilken tragedi.

Idenna berättelse kan vi lära och ta varning. Vi, som maranatafolk, har genom den förkunnelse vi mottagit och det församlingen genom Guds nåd stått upp för, fått ett oerhört ansvar att förvalta ordet som blev oss givet. Det är den arvedel vi har fått att bevara. Församlingen, som är sanningens stöd-
jepelare och grundfäste, har i vår tid fått stå emot tidens strömningar när det gäller världens tankar på många områden. Vi har kämpat för att hålla oss utanför all falsk ekumenik, utanför kyrkopolitik, utanför feminismens fördärvande kraft, utanför familjebildning på obibliska grunder, med hbtq:s påverkan. Vår kamp

har också handlat om barnens uppfostran. Det gäller föräldrarätten, att själv få ta hand om sina barn, agafrågan och hemundervisningen inte minst. Vi har försökt hävda vad Guds Ord säger på alla dessa och ännu fler områden. Vi har velat gå en annan väg där det gäller arbetslivet genom att skapa egna arbetstillfällen. På det sättet har vi försökt leva ett urkristet församlingliv med komunitetsliv, evangelisation och mission. Genom allt detta har ett särskilt ansvar kommit på vår lott.

Vi har en motståndare. Det är denna världens furste, som likt Ahab vill åt vår arvedel. Denna potentat vill ta över vingården och göra en köksträdgård åt sig själv av det vi ärvt. Förstå bilden. Det vi äger vill han använda för sin egen vinning, göra det oförargligt och utslätat. Han lockar oss med att vi ska få det så mycket bättre. Det låter ju så fint att få lugn och ro, bli vän med världen och slippa konfrontationer i fråga om alla dessa områden. Så skönt att bli erkänd och inte behöva sticka ut i något sammanhang. Plötsligt blir man

oförarglig i alla ljumma miljöer. Så lätt det går att sälja bort arvedelen. Vi får dock inte glömma att för den som vill vara världens vän, blir Gud en ovän enligt Jakobs brevs fjärde kapitel. Vill du verkligen ha Gud till ovän? Besinna det käre broder eller syster. Vi behöver likt Timoteus bevara ordet, eftersom allt vi fått i församlingen kommit till oss genom ordets predikan. Vi får inte förändra något i tankesättet som gör att denna tidens Ahab får utnyttja det vi fått för egen del. Detta blir att, utan att vi fattar det, vara en del i att uppbygga Antikrists rike.

Vi måste likt Nabot vägra att sälja. Vingården är för dyrbar. Den ska nästa generation ta över om vi troget förvaltar och bevarar den. Någon laglig rätt till vår arvedel det har världen inte. Vi har vår rätt att behålla och bevara det vi fått ärva. Men även idag finns en väldig fara i Isebels ande. Den är verksam genom ovaksamma människor. Genom oförstånd och bristande insikt kan denna andeströmning, mitt ibland oss, locka oss bort från vägen och in i världens dömande sfär. Där är det svårt att stå upp för sanningen eftersom hela världens syn bygger på lögn från början till slut. Falska vittnen stod upp mot Nabot, och falska vittnen stod också upp mot Jesus. Vi kan inte ha några förhoppningar att någonsin bli godkända eller bejakade i denna världen. Det blev inte Jesus heller. Men den seger han vann kan vi få vandra i, bara vi förblir i ordet. Låt oss syskon fortsätta kampen, vandra med ett vaksamt sinne och hjärta. Genom Guds nåd och genom hans Ande kan vi bevara ordet och vinna nästa generation för den oerhörda rikedom som finns i vår arvedel. Vi kanske måste bli blodsvittnen för att vinna seger i denna svåra tid, men då behöver vi likt Mose ha vår blick riktad på lönen bortom denna tiden. Vi har ett evigt arv som väntar, och en härlig ingång i himmelen där vi får höra ”Väl gjort du gode och trogne tjänare, gå in i din Herres glädje.” ■

Vi måste likt Nabot vägra att sälja. Vingården är för dyrbar. Den ska nästa generation ta över om vi troget förvaltar och bevarar den. Någon laglig rätt till vår arvedel, det har världen inte.

Som främlingar och g

Det senaste året har varit prövosamt på många sätt för många av oss, och nu kommer vi ju inte att ha Bällsta så länge till. Men vi har fått något genom åren som vi behöver bevara. Väggarna i vår möteslokal har hört mycket. Vi ska naturligtvis inte vara alltför sentimentala när det gäller platsen, men det budskap vi har fått vill jag sammanfatta i ett ord: Främlingskapet.

Bibelstudium av Roger Lindroos från sista Sommarkonferensen på Bällsta Missionscenter.

Jag vill nu börja läsa om då Jesus kallade lärjungarna:
-Från den tiden började Jesus predika och säga: "Omvänd er! Himmelriket är nära." När Jesus vandrade längs Galileiska sjön såg han två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas. De stod och kastade ut nät i sjön, för de var fiskare. Han sade till dem: "Kom och följ mig, så ska jag göra er till människofiskare." Genast lämnade de näten och följde honom. Han gick vidare och såg två andra bröder, Jakob, Sebedeus son, och hans bror Johannes. De satt i båten med sin far Sebedeus och gjorde i ordning sina nät. Han kallade på dem, och genast lämnade de båten och sin far och följde honom.

(Matt 4:17-22)
Vi ser här hur Jesus samlar ihop lärjungarna och predikar "Omvänd er! Himmelriket är nära." Han gick omkring på jorden och representerade ett annat rike. Lärjungarna blev fångade; de drogs abrupt med Jesus på en resa som de inte hade kunnat tänka sig innan. Det som jag tycker är så bra med dessa verser, är att det är inte slut på någonting, utan det handlar om en början. Det handlar inte bara om att acceptera Jesus som en läromästare och sedan hålla sig till hans parti. Det skedde något omvälvande i deras liv. Det fick konsekvenser. Kallelsen innebar så oerhört mycket. Vi kan läsa i följande

kapitel när Jesus predikar. Ett exempel:
- Ni är jordens salt. Men om saltet förlorar sin sälta, hur ska man då få det salt igen? Det duger inte till annat än att kastas ut och trampas ner av människorna. Ni är världens ljus. En stad som ligger på ett berg kan inte döljas. Och man tänder inte ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på hållaren så att det lyser för alla i huset. På samma sätt ska ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Far i himlen. (Matt 5:13-16)

Vilken predikan! Och vilket klagande Jesus gjorde om vilka vi är i den här världen. Vi är salt, och vi är ljus. Framför allt är vi ett folk. Var och en av oss är involverade och bär med sig en uppgift. Ingen kan säga: Det här passar inte mig. Det är ett faktum att har vi gått med Jesus så står det: Ni är jordens salt och ni är världens ljus. Han talar också om en stad som inte kan döljas, för den ligger på berget. Det här måste vara något av vår identitet. Vi kan läsa vidare ur Petrus' första brev:
-Kom till honom, den levande stenen,

Det är ett faktum att har vi gått med Jesus så står det: Ni är jordens salt och ni är världens ljus. Han talar också om en stad som inte kan döljas, för den ligger på berget. Det här måste vara något av vår identitet.

gäster – vår identitet

förkastad av människor men utvald och dyrbar inför Gud. Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap som ska bära fram andliga offer som Gud tar emot med glädje genom Jesus Kristus - - -

-Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk för att förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förr inte var ett folk är nu Guds folk, ni som inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet. Mina älskade, jag uppmanar er som främlingar och gäster att hålla er borta från de köttliga begären som för krig mot själen. Uppför er väl bland hedningarna, så att de som anklagar er för att vara onda ser era goda gärningar och prisar Gud den dag han besöker dem. (1 Petr 2:4-5; 9-12)

Tänk, vilket uppdrag, vilket ansvar vi har som Guds folk! Och här möter vi uttrycket ”som främlingar och gäster”. Det är vår identitet.

Det här uttrycket möter vi också i Hebréerbrevets elfte kapitel som vi ska läsa några verser ur.

Vi ska läsa en händelse som handlar om Abraham. Kan vi identifiera oss med Abraham? Kan vi jämföra oss med honom? Det verkar på något vis förmäta. Han som var stamfader till så många. Kan vi mäta oss med honom? Det handlar inte om det. Däremot kan vi identifiera oss med Abraham. Vi läser i Hebréerbrevet 11:

- I tron lydde Abraham när han blev kallad att dra ut till ett land som han skulle få i arv, och han gav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. I tron levde han i löfteslandet som i ett främmande land. Han bodde i tält med Isak och Jakob som var medarvingar till samma löfte, för han väntade på staden med de fasta grundvalarna vars byggmästare och skapare är Gud. Genom tron fick även Sara, som var ofruktbar, kraft att bli mor till en ätt fast hon var överårig. Hon tänkte att den som hade gett löftet var trofast. Därför fick också en enda man, så gott som död, barn så talrika som himlens stjärnor och oräkneliga som sandkornen på havets strand.

Vi har på olika sätt haft en prövösam tid. Men det kanske nu finns ett tillfälle för Gud att verkligen få nå ned till djupet av våra hjärtan. Vi får pröva oss själva på ett nytt sätt: Vad vill vi med våra liv?

I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de hade sett det i fjärran, hälsat det och bekant sig vara gäster och främlingar på jorden. (Hebr 11:8-13)

Här kan var och en pröva sig själv. Fråga dig: Är jag en gäst och främling på jorden? Känner du dig som främling när du rör dig i samhället? När du möter olika företeelser? Hur ställer du dig inför allt som händer i världen? Olika ting som pågår i vårt land. Bejakar du och tar emot med hull och hår, eller känner du ett motstånd inom dig? Du hittar inte förståelse för hur du känner dig. Då är du kanske en gäst och främling.

Jag tror att detta är något vi måste hålla fast vid, vart vi än tar vägen. Vi vet kanske inte så mycket. Vi har varit verksamma på Bällsta Missionscenter i många år. Nu förlorar vi den här platsen, och kan möjligen förstå det vi läser här bättre nu: ”han gav sig i väg utan att veta vart han skulle komma”. Vi kan inte alltid planera så väldigt mycket. Framtiden ligger i Guds hand. Frågan är om du och jag vill vara en del av Guds handlande. Vi har på olika sätt haft en prövösam tid. Men det kanske nu finns ett tillfälle för Gud att verkligen få nå ned till djupet av våra hjärtan. Vi får pröva oss själva på ett nytt sätt: Vad vill vi med våra liv? Kanske det är så att Gud måste rycka upp oss, och det känns slitsamt och jobbigt. Jag tänker på Abraham som blev kallad ut ifrån Kaldeiska Ur. Han drog långt

bort, fastän han inte visste vart han skulle komma. Men det var genom tron. Det var mycket som hände Abraham. Det är med honom som med många andra av bibelns hjältar. Vi kan tycka att de är stora hjältar; stora personligheter som vi inte kan mäta oss med på något vis. Men gång på gång upptäcker vi att de var människor som Gud kallade. De var människor, de var inte varelser med speciella superkrafter. Gud valde ut dessa människor för att han ville välja ut dem. Det var inte på grund av deras fina egenskaper som han noga sorterade ut dem. Nej, det ligger i Guds rådslut att han hade valt ut människor som du och jag. Även Abraham. Det står så här om honom:

-Herren uppenbarade sig för Abraham vid Mamres terebintlund, där han satt vid tältöppningen när dagen var som hetast. (1 Mos 18:1)

Den här versen grep tag i mig. Det var bara ett konstaterande att han satt där vid sitt tält, och Herren uppenbarade sig. Vad funderade Abraham på? Vad gjorde han, vad tänkte han den här stunden? Jag tror inte han satt där och speciellt väntade på Gud. För vi läser att Abraham blev rätt så överraskad. Det var inte så att han hade förberett med bröd och slaktat kalven. Maten var inte klar att serveras till de här tre männen. Han skyndade sig iväg för att göra iordning. Vi läser om det:

-När han fick syn på dem, skyndade han ut från tältöppningen för att möta dem. Han

bugade sig till jorden och sade: ”Herre, om jag har funnit nåd för dina ögon så gå inte förbi din tjänare. Låt mig hämta lite vatten så att ni kan tvätta era fötter och vila er under trädet. Jag ska också hämta lite bröd så att ni kan styrka er innan ni går vidare, när ni nu har vägen förbi er tjänare.” De sade: ”Ja, gör som du sagt.” (1 Mos 18:2-5)

Det visade sig att det inte ens fanns något bröd. Vi läser vidare:

-Abraham skyndade sig in i tältet till Sara och sade: ”Skynda dig, ta tre sea-mått fint mjöl! Knåda det och baka brödkakor.” Själv sprang Abraham bort till boskapen och tog en spädd och fin ungalv och gav den åt sin tjänare, som skyndade sig att laga till den. Sedan tog han gräddmjölk, sötmjöl och kalven han låtit laga till och satte fram det åt dem. Och han stod hos dem under trädet medan de åt. (1 Mos 18:6-8)

För mig är det här nästan en komisk syn. Men det säger i alla fall att Abraham satt inte och väntade på besöket. Han hade inte planerat att Gud skulle komma. Men det står att han satt vid ingången i sitt tält vid Mamres terebintlund då dagen var som hetast.

Ibland kanske det är så för dig och mig att dagen blir så het att det som borde göras går inte utföra. Jag fick tanken att vi har väldigt mycket vi ska uträtta. Så kommer vi till en punkt att vi måste konstatera att det här går inte. Jag måste ta en paus. Allt som påverkar oss och står emot - jobbiga ting vi bär på. Ibland tar det bara stopp. Man behöver sätta sig ner och fundera. Allt har gått per automatik, liksom. Man får anledning att stanna upp litet och fundera. Vad gör jag egentligen? Hur hamnade jag här? Vad är jag i för situation? Man kanske funderar över allt som har skett, allt som har varit.

Abraham hade gått igenom väldigt mycket. Det hade inte varit en spikrak väg för honom fram till där han nu var. Kanske han tänkte på sin besvärlige brorson Lot. Han kanske undrade över vad Gud egentligen ville med honom framöver. Kanske han kände frustration. Det skulle kunna vara så att han satt och funderade över sitt liv. Han satt vid sitt tält som han hade byggt och bosatt sig i, som vi kan läsa om i tidigare kapitel. Vi läser om hur Lot och Abraham gick skilda vägar.

-Abram bodde kvar i Kanaans land, och Lot bodde i städerna på slätten och drog med sina tält ända bort mot Sodom. (1 Mos 13:12)

Så läser vi i sista versen:

-Abram flyttade då sina tält och kom till

Mamres terebintlund vid Hebron. Där bosatte han sig och byggde ett altare åt Herren. (1 Mos 13:18)

Det var två helt olika utgångar av val som de gjorde. Lot såg allt det fina som fanns på slätten och drog allt närmare dit med sina tält. Allt som innefattades i hans liv kom närmare Sodom. Medan Abraham bosatte sig i Mamres terebintlund vid Hebron. Och ni som läser bibeln, har kanske kunskap om att Hebron betyder förbund. Han bosatte sig invid förbundet,

Gud känner dig och vet vem du är. Vad du har för tankar. Måtte du få vara en del av Guds folk och känna främlingskapet.

kan man lite fritt uttrycka det. Han såg något som inte Lot såg. Och han satt där vid ingången till sitt tält då dagen var som hetast. De här tre männen kom och ville vara tillsammans med Abraham en stund.

Vad hade de för ärende? Det var flera saker. Det handlade om framtiden för Abraham och Sara.

Vet inte om jag kan klä i ord det jag önskar säga. Tillhör du Guds folk? Känner du främlingskapet? Då har du en uppgift. Då har du också löften om framtiden. Du får också en helt annan klarsyn när det gäller världen och domen som ska komma. Gud fick på det här sättet förnya löftet om Isak. Om du tillhör Guds folk kan du också identifiera dig med Abraham. Han som väntade på staden med de fasta grundvalarna. Det kan bli så att vi får bo i tält här på jorden. Men tillhör du Guds folk, så är du också välsignad med de här löfena. Frågan är här om vi står inför ett val, och vad det innebär. Vi har hört kallelsen så många gånger.

Jag tror att Gud vill möta oss. Kanske vid tältet den stunden på dagen då det är hetast. Kanske efter den här konferensen, eller en tid framåt vet vi inte vad vi ska göra. Vi får då tillfälle att stanna upp en stund och fundera. Kanske fundera på vad vår kallelse innebar. Kanske fundera på vad vi har hört om att vara jordens salt och världens ljus. En stad på berget. Kanske få begrunda en stund. Gud vill föra oss vidare. Han vill visa på en framtid. Han vill ge oss klarsyn. Vi

får bida honom. Jag lyckönskar dig som läser det här. Gud känner dig och vet vem du är. Vad du har för tankar. Måtte du få vara en del av Guds folk och känna främlingskapet.

-I tron lydde Abraham när han blev kallad att dra ut till ett land som han skulle få i arv, och han gav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. I tron levde han i löftelandet som i ett främmande land. Han bodde i tält med Isak och Jakob som var medarvingar till samma löfte, för han

väntade på staden med de fasta grundvalarna vars byggmästare och skapare är Gud. (Hebr 11:8-10)

Måtte Gud få vara byggmästaren. Man bygger så mycket i världen. Man bygger och bygger. Men det finns en byggmästare som är Gud själv. Det underbara är att du och jag får vara en del av detta byggnadsverk. När människor försöker bygga så går det om intet. Men det finns en byggmästare som vet hur man gör, hur det ska vara.

Vi läser också:

- I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de hade sett det i fjärran, hälsat det och bekant sig vara gäster och främlingar på jorden. (Hebr 11:13)

Kan du identifiera dig med dessa?

- De som säger så visar att de söker ett hemland. Hade de tänkt på det land som de lämnat, så hade de haft tillfälle att vända tillbaka dit. Men nu längtade de till ett bättre land, det himmelska. Därför skäms inte Gud för att kallas deras Gud, för han har förberett en stad åt dem. (Hebr 11:14-16)

Jag vill också åter läsa ur Petrus' första brev:

-Kom till honom, den levande stenen, förkastad av människor men utvald och dyrbar inför Gud. Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap som ska bära fram andliga offer som Gud tar emot med glädje genom Jesus Kristus. Det står ju i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på den ska aldrig komma på skam. För er som tror

är den alltså dyrbar, men för dem som inte tror har stenen som husbyggarna förkastade blivit en hörnsten, en stötesten och en klippa till fall. De stöter emot den därför att de inte lyder ordet. Så var det också bestämt om dem. Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk för att förkunna hans härliga gärningar

han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förr inte var ett folk är nu Guds folk, ni som inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet. Mina älskade, jag uppmanar er som främlingar och gäster att hålla er borta från de köttliga begären som för krig mot själen. (1 Petr 2:4-11)

Vi får be om Guds nåd. Abraham ut-

tryckte också när de här tre männen kom: "Herre, om jag har funnit nåd för dina ögon så gå inte förbi din tjänare." Det är en bön som också vi får bedja. Vi behöver mycket nåd från Gud. Då tror jag också att vi kan bli använda av Gud i fortsättningen. Amen ■

Här finns vatten - vad hindrar ...

En dag med både begravning och bröllop!

Text Stina Fridolfsson

Det var sensommar, och en ovanligt vacker och skön söndag. Det var sällsamt lyckat, eftersom vi var inbjudna till Pelle Linds torp utanför Örebro för att övervara ett dop. Hans blyga och tillbakadragna svägerska ville absolut döpas, men inte i något stort, offentligt sammanhang. Det blev alltså torpet, som vi lotsades till genom att ansluta oss till Pelle när han åkte från sin förort i stan.

Det var en slingrig grusväg, uppåt en bergshöjd. Och där fanns också en idyllisk sjö.

När vi kom fram, var några släktingar och vänner där. Sten, den äldste svågern,

var redo att både läsa några bibelord och döpa.

Några hade gitarrer med, och vi sjöng bland annat sången "Jag har beslutat att följa Jesus".

Vi påmindes om att den som tror och bliver döpt ska bli frälst. Underbara löften!

Snart gick dopförrättare och dopkandidat ut i vatten till midjehöjd, och så klingade så underbart orden:

- Jag döper dig till Kristus; i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. Amen! Och den trosvisse dopkandidaten fick så begravas och manifesteras uppståndelse till nytt liv!

Så bjöds vi till det hemtrevliga gamla torpet på riktig fest. Och ännu en

Svågern Sten döpte Kanlaya i den fridfulla skogssjön i Kilsbergen.

överraskning:

Dopkandidaten och hennes man ville äntligen manifesteras sitt äktenskap med att få den församlade gruppens välsignelse över sitt förbund, och dopförrättaren och svågern var inte sen att ge dem tillfälle att uttala sitt ja till frågan om de var redo att uttala sin kärlek till varandra och svara ja till frågan om de

var redo att älska varandra i nöd och lust.

Det blev alltså både en triumferande begravning och bröllopsfest på samma dag! En välsignad samvaro, där vi också fick njuta av tårtor av alla slag!

En fin dag att minnas, med det gemensamma evighetsperspektivet som bärande vision! ■

En underbar stund med sång och bön.

Efter dopet fick Kanlaya och Thoralf Lind manifesteras sitt äktenskap.

Namnet Jesus

*Namnet Jesus, vill jag sjunga! Dyra
namn, som ej förgår. Dig jag vill med
frigjord tunga Prisa i min levnads vår. Till
de unga, till de gamla Har det namnet städse
bud. Det kan kalla, det kan samla Vilsna sö-
ner hem till Gud.*

*Namnet Jesus, himlens hälsning. Det
mitt hjärtas kärlek vann. I det namnet
fann jag frälsning, Intet annat frälsa kan.*

*Jesu namn, hur ljuvt det klingar; Låt det
ljuda kring vår jord. Intet annat världen
bringar Hopp och tröst som detta ord. För det
namnet hat försvinner, För det namnet ondskan
flyr. I det namnet kärlek brinner Och en evig
sanning gryr.*

*Genom nöden, genom natten Lyser härligt
Jesu namn. Seglarna på vida vatten Le-
der det till tryggad hamn. Och när sol ej mer
skall vara Jesus-namnet lyser än, Priset av en
tallös skara, Priset högt i himmelen.*

Nr 389 i Särilaregn
Text av D Welander och J Gustafsson